

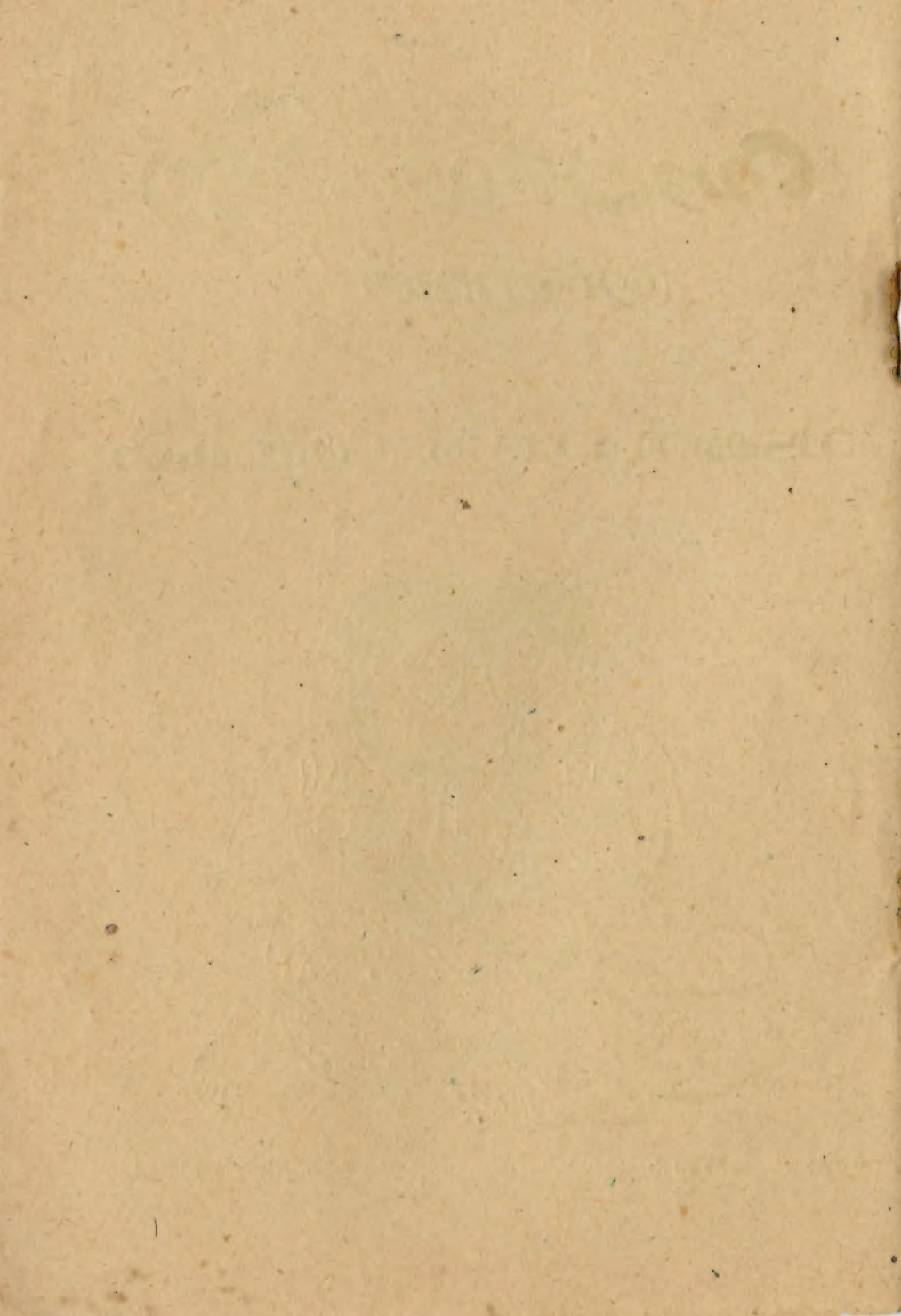
ബാലസാഹിത്യം

ഗ്രന്ഥാവലി

വടക്കൻ പാട്ടിലെ കഥകൾ

സ്റ്റേറ്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷൻ കേരള 1971.

ബഹുസാഹിത്യ ഗ്രന്ഥാവലി

വടക്കൻപാട്ടിലെ കഥകൾ

1971—1972

ഡോക്ടർ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷൻ
തിരുവനന്തപുരം.

PRINTED AT
THE ST. JOSEPH'S PRINTING HOUSE,
TIRUVALLA—1951.

ആമുഖം.

1971 ജൂൺ—ജൂലായ് മാസങ്ങളിൽ സ്റ്റേറ്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷനിൽ വച്ച് ഒരു ബാലസാഹിത്യ രചനാലയം സംഘടിപ്പിച്ചു. സാഹിത്യകാരന്മാരായ പതിനേഴ് അദ്ധ്യാപകർ അതിൽ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ ശ്രമഫലമായി രൂപംകൊണ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

പ്രൈമറി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി രചിച്ചവയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വായനയിലുള്ള ശീലവും താല്പര്യവും വളർത്തുവാൻ ഈ കൃതികൾ ഉപകരിക്കുമെന്നു പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

ഡയറക്ടർ

സ്റ്റേറ്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷൻ--

1971—1972 ലെ

പുസ്തക രചനാലയത്തിൽ പര്യകൊണ്ടവർ

1. ശ്രീ. വി. കെ. ബാലചന്ദ്രൻ
2. „ മണിയൂർ ഇ. ബാലൻ
3. „ എൻ. ഭാസ്കരപിള്ള
4. „ സി. എൻ. ഗംഗാധരൻ നായർ
5. „ പി. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നായർ
6. „ ജെയിംസ് മണിമല
7. „ ജോസഫ് കുറവിലങ്ങാട്
8. „ എൻ. കൃഷ്ണൻകുട്ടി
9. „ കെ. കൃഷ്ണൻ നായർ
10. „ വി. പി. കുഞ്ഞിരാമപ്പൊതുവാൾ
11. „ കുര്യൻ വേമ്പന
12. „ എ. നാരായണൻ എംപ്രാതിരി
13. „ കെ. വി. രാമനാഥൻ
14. „ സി. കെ. ശ്രീവത്സൻ
15. „ കെ. സുകുമാരൻ നായർ
16. „ എൻ. വാസുദേവൻ നമ്പ്യാതിരി
17. „ കെ. വേലായുധൻ

വടക്കൻപാട്ടിലെ കഥകൾ

— ഉള്ളടക്കം —

1. ധീരനായ കുട്ടി
2. ആയിരം മക്കളുള്ള പിലാപ്പ
3. വയനാടൻകോട്ടയിലെ വാൾപ്പയറ്റ്
4. ജയിലറയിലെ വീരൻ
5. ചേരന്റെ കഥ

ധീരനായ കുട്ടി

തച്ചോളി ഒത്തേനന്റെ മകൻ അമ്പാടി ഉറക്കമുണർന്നിറച്ചുകൊണ്ടു കഴിച്ചു. ഉറമിയും പരിചയും തൊട്ടുവരിച്ചു.

പൊയ്ക്കുതിരപോയ അച്ഛനെക്കുറിച്ച് ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചു. ഇന്ന് വൈകുന്നേരം അച്ഛൻ തിരിച്ചുവരും. മിന്നുന്ന ഉറമിയും പരിചയും കൊണ്ടുവരും. എന്തൊരാളാദ്യം മുട്ടി ഭിംബം?

“അമ്പാടി.....” അകത്തുനിന്ന് അമ്മയുടെ വിളി. അമ്പാടി ശ്രദ്ധിച്ചു.

“നി...വടകര വയ്യില്ലപ്പിട്രേൽ ആമതിന്റെ അടുത്തു പോണം. അരിയും സാധനങ്ങളും ഇങ്ങോട്ടെടുപ്പിക്കണം.”

അമ്പാടി അനുസരിച്ചു. കഞ്ഞികുടി കഴിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടു. അമ്മ വീണ്ടും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“ആളേക്കൊക്കട്ടെ അങ്ങാട്യാണേ! കൊയപ്പോന്നും കൂടുതൽ തിരിച്ചെത്തണം.”

അമ്പാടി വടകരയെത്തി. മെയ്കിടക്കുള്ള കുട്ടിയെ കണ്ടപ്പോൾ ആളുകൾ ചോദിച്ചു.

“ഇതേതാ ഇക്കത്തൻ? എന്തൊരു ശരീരം! എന്തൊരു പ്രകൃതി!”

“എവിടെപ്പോന്നു മോനേ?” ഒരാൾ ചോദിച്ചു.

“വയ്യില്ലപ്പിട്രേലാകതിന്റെടുത്തു്. ആമതിന്റെ പിട്ര എന്താ?” അവൻ അന്വേഷിച്ചു.

അമ്പാടി ചീടികയിലെത്തി. ആമയ്ക്ക് ചോദിച്ചു.

“ഇങ്ങിനെ ഏടുന്നാ?”

“തച്ചോളി മാണിക്കോത്ത്ത്.....”

ആമത്ത് അല്പമൊന്നു പന്തങ്ങി. തച്ചോളി തേനൻറെ വീട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു കുഞ്ഞൻ ഇങ്ങോട്ട് വരികയോ?

“കേറി ഇരി കുഞ്ഞാ!”

അമ്പാടി പാണ്ടുലയുടെ അകത്തു് കയറിയിരുന്നു. ആമത്ത് വിഷമിച്ചു. എന്നും തച്ചോളി മാണിക്കോത്തേയ്ക്ക് അരിയും സാമാനങ്ങളും വെറുതെ കൊടുക്കണം.

“എത്തുവാ അരി മാണ്ടേ?”

“ഇരുപതു് മുട്.”

ആമത്ത് അരി അളന്നു കെട്ടി. ചുമട്ടുകാരെ വിളിച്ചു എടുപ്പിച്ചു. അതിന്നിടയിൽ പിറുപിറുത്തു.

“ഇപ്പാണ്ടുലേലുള്ള അരി മുയമന്നം തച്ചോളിക്കുറപ്പുവാൻ ഏതോ പഠഞ്ഞെടുപ്പിക്കും. ഇറ! ഞാനൊരു കാര്യം പറഞ്ഞാലും ഓല് ഞമ്മളെ തിരിഞ്ഞു നോക്കൂലാ.”

ആമതിന്റെ വാക്കുകൾ അമ്പാടി കേട്ടു. ചുമട്ടുകാരോട് അമ്പാടി പറഞ്ഞു.

“ചൊമട്ടാരേ, ഇങ്ങു് നടന്നോളിൻ. ഞാൻ പിന്നെ വരാം. ഞാൻ പതുക്കെ വരുന്നുണ്ടുന്ന് പറയണം.”

ചുമട്ടുകാൻ മാണിക്കോത്തേയ്ക്ക് തിരിച്ചു. അമ്പാടി ആമതിനോടു് ചോദിച്ചു.

“എന്താ ആമതേ പറഞ്ഞതു്?”

“ഞമ്മളൊന്നും പറഞ്ഞിരിക്കില്ലാ.”

അമ്പാടിക്കു് അരിശം വന്നു. “ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലേ? എന്താ പിറുപിറുത്തതു്?”

തച്ചോളിക്കുറപ്പുവാരെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു് ഈ കുഞ്ഞൻ കേട്ടിരിക്കുന്നു. അവനെ സമാധാനിപ്പിക്കണം. ആമത്ത് പേടിച്ചുവിറച്ചു.

“ഞാളും ബോധനകൊണ്ട് പറഞ്ഞതാ അന്നാടി.”

“എന്തു ബോധന?” അന്നാടിയ്ക്കും അറിയണം.

ആമയ്ക്ക് തന്റെ ബോധനയുടെ കഥ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

“ചെറുപ്പത്തിലാണ് ഞാളും രാവാരീ ചാത്തുന്റേറാടി കളോടും ചെല്ലൂ. മത്സ്യം പന്നം കിട്ടി. പിന്നെ കൊപ്പരക്കളോടായി പന്നം ബാരിക്കൂട്ടി. പിന്നെ തൊടത്തോട്ടേയ്ക്കോ, പൊന്നരക്കളോടും.”

“ചാത്തുനായ്ക്കിന് ചൊന്നു കിട്ടി. എല്ലാം കെട്ടിയിരിക്കണം മരിരാശിന് കയ്യ്. കാൽ നായ്ക്കളുടെ മരിരാശിപ്പെട്ടു ഞാണു്. ഞാളും മരിരാശിക്ക് പോയി.

ചാത്തുനായ്ക്ക് നല്ല തന്നെ. ഓൻ ചൊന്നു ചാക്കും മലമരം ഓൻ കോട്ടയ്ക്കു കിട്ടി. എന്റെ കഞ്ഞനാടി, പിന്നെയും പറയാൻ!”

“ചാത്തു കെടക്കുന്ന കട്ടിലാണ്

പൊന്നരക്കൊണ്ടെന്നല്ലോ കഞ്ഞനാടേ

ചാത്തു കെടക്കും കെടക്കുമെന്നോ

പൊന്നരക്കൊണ്ടെന്നല്ലോ കഞ്ഞനാടേ...”

തെന്തി പൊന്നു് ഓൻ മടക്കിത്തന്നിട്ടു. അതുപോലെ അതിലേറെ സങ്കടം എന്താണോ? നാലുത്തിനാലാളെ ഓൻ കോട്ടയ്ക്കു കിട്ടി. നാലുത്തിനാലുപ്പത്തിനോ കൊന്നു. നിൻറു കിട്ടുന്നോട് ഏയ്റാട്ടം ഓൻ സങ്കടം പറഞ്ഞു. അച്ഛൻ ‘ആറാ ഏഴും.’

അന്നാടിക്ക് സഹിച്ചില്ല. ഇത്ര കേമനോ രാവാരീച്ചാത്തു? അവൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു.

“നീ ചാണ്ടുവാല, അടയ്ക്കു്. നമുക്കും രാവാരീച്ചാത്തുവോട് ഒരു കൈ നോക്കാം.”

“ഹേളോ! നീൻ കഞ്ഞനാടേ, ഇങ്ങി ആ ചാത്തുന്റെ കയ്യ് പോല്ലേ!”

“അതിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ പോയി ചാത്തുക്കുടത്തുനിന്ന്
ഈ പൊന്നൊക്കെ പിരിച്ചിട്ടു കൊണ്ടുവന്നാൽ എന്തു തരും?”

ആമത്ത് അതുതപ്പെട്ടു. ഇക്കത്തൻ പുതാ ചാടുന്നത്?
ഇതു ചെറിയ കുഞ്ഞന്റെ ധൈര്യം! ആമത്ത് പറഞ്ഞു.

“ഇങ്ങനെയൊട്ടും പോവരുതേ കുഞ്ഞനാട്യേ

നാല്പത്തിനാലാളെക്കൊന്ന ചാത്തു

കൊണ്ട് ചാമിപ്പരിയൊളഞ്ഞി

ഇനിക്കിപ്പുള്ളത്തരം ബന്നോലയെങ്കി

ചേർത്തൻറച്ചനേ കുഞ്ഞനാട്യേ

ഇങ്ങനാത് കൂട്ടിത്താക്കുമെന്നെ...”

അന്നാടിയെ രാവാരീ ചാത്തുവിന്റെ അടുത്ത് പറഞ്ഞയ
ഒപ്പുന്നറിഞ്ഞാൽ ഒത്തേൻ ആമതിനെ തുടങ്ങാത് കൂട്ടി താമി
കുടയം.

അന്നാനും അന്നാടിയ്ക്ക് വിഷമമായി തോന്നിയില്ല.

“ഈ പാണ്ടപ്പാല അടയ്ക്കൂ.” അന്നാടി കല്പിച്ചു.

ആമത്ത് പാണ്ടപ്പാല അടച്ചു. കുഞ്ഞനോടും കൂട്ടി വിട്ടി
പോയ്ക്ക് നടന്നു. ആമതിന്റെ അമ്മ കുഞ്ഞനെ കണ്ടപ്പോൾ
പോയില്ല. “ഇങ്ങനാ, ഇക്കത്തൻ?”

“തേച്ചൊളി ഒത്തേനക്ക പ്പിന്റെ മോൻ.”

ഈ ചാട്ടി. ഒത്തേനക്ക പ്പിന്റെ മോനോ?

“എന്തിനാ ചെന്നത്?”

“രാവാരീച്ചാത്തന്റെ കോട്ടയ്ക്ക് പോവേൻ.”

ഈ ചരികേച്ചു.

“നാല്പത്തിനാലാളെക്കൊന്ന ചാത്തു

കുഞ്ഞനെ കൊല്ലിപ്പൊ കുഞ്ഞാമതേ?”

ഉമാ, കഞ്ഞൻ ഭക്ഷണം കൊടുത്തു. പുത്തൻ കലത്തിലെ പുത്തനനിലും ഇളുപ്പനിലും വിന്നഭരണിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു വെണ്ണ നാരായം.

അമ്പൻ അമ്പിലും പഞ്ചസാരയും ഇളുപ്പനിലും മൂടിക്കഴിച്ചു തിന്നു. മകളിലേക്ക് നോക്കി. അവിടെ തുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു ഒരു പട്ടി. അത് പിടഞ്ഞുകുളിക്കുന്നതായി അവൻ തോന്നി.

അമ്പാടിക്ക് ആ ഉമ്മിറോണം. ആമതിനോട് പറഞ്ഞു. “ഈ ഉമ്മി എന്നിക്ക് താ. ഇതുകൊണ്ട് രാവാരി ചാതുര്യമാക്കുന്നു കൊള്ളത്തണം.” രാവാരിന്റെ അടുത്തിട്ടിലെ നിലത്ത്, നിന്നു പിടയ്ക്കുന്നത് അമ്പാടി ഭോനയിൽ കണ്ടു!

ആമത്ത് ഉമ്മിയെടുത്ത് അമ്പാടിക്ക് കൊടുത്തു. വയസ്സ് നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് അമ്പാടി എഴുന്നോട്. ആമതിനോട് പറഞ്ഞു.

“രാവാരി ചാത്തുപന്നെ കൊന്നിടുത്തിൽ

മകളെതിനിതിലേ ചാതുര്യമാം.”

വിശ്വമായ ശബ്ദം അമ്പന്റെ വായിൽനിന്നുതിങ്ങിപ്പോയി. ആമതിന്റെ മുഖത്ത് ഒന്നുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ട് അമ്പനിങ്ങി.

അമ്പാടി പെരുങ്ങാൻ പഴയുടെ കരയിട്ടലത്തി. കടവ് കടക്കുന്നു. കടത്തുകാരനെ വിളിച്ച്. കടത്തുകാരൻ തോന്നി കൊണ്ടുവന്നു. അമ്പാടി തോന്നിയിൽ കയറിയിരുന്നു. പഴയുടെ നാക്കുതെറി. കരയിൽ നിന്ന് വളരെ അകന്നിരിക്കുകയാണെന്ന് അമ്പാടിക്ക് തോന്നി. ലിപ്പ് ചോലം മനസ്സിലാവുന്നില്ല. നാലു ഭാഗത്തെയും കണ്ണാടിച്ചു. അമ്പാടിയിലായ വലുപ്പം തോന്നി തുഴയുന്നവനോട് ചോദിച്ചു.

“അങ്ങ് കാണുന്ന ആ ഗോപുരം എന്താണെന്ന്...”

“പൊളുക്കുകയായിപ്പോം.” ഇവിടെ അടുത്തുതന്നെ ഒരു കൊയിലേം! അങ്ങനെ കാണണമെന്ന് അമ്പാടിക്ക് തോന്നി.

“തോന്നി അങ്ങോട്ടേയ്ക്ക് വിട്.”

തോണിക്കാരൻ അനുസരിച്ചു. അമ്പാടി പടിപ്പുറ കടന്ന്, കോവിലകത്തെത്തി. പളക് പതിച്ച മിനുസമുള്ള മുറാം.

“കനകം പോലത്തൊരു നായത്തട്ടി.” ആരോ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“നായന്മാരേ, ചെന്നു ചോദിക്കിൻ ഇവൻ എവിടുന്ന് വന്നെന്നത്? എന്തിനു വന്നെന്നത്?”

അമ്പാടി പറഞ്ഞു.

“വെള്ളത്തിന് പാശം ദായിച്ചിറു.”

കൊയിലോംപടി കാരിവന്നത് ഞാനേ.”

പൊണ്ണക്കോവിലകത്തെ തമ്പുരാൻ അമ്പാടിയുടെ വാക്ക് കേട്ടു. അവനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഇതു ചെറുപ്പത്തിൽ ഉണ്ടായ മിയം പരിചയമെന്തു് ഇങ്ങോട്ടു കടന്നുവന്നിരിക്കുന്നു. സാമാന്യക്കാരനല്ല. വെറുതെവിടതു് ചരിക്കണം.

“അവന്റെ ഉമിം പരിമേം ഇവിടെ വെണ്ണാൻ പറയ്.” തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചു.

“വെള്ളം വേണെങ്കിൽ ഉമിം പരിമേം ഇവിടെ വെണ്ണണം.” കാര്യക്കാരൻ അമ്പാടിയെ അറിയിച്ചു. അമ്പാടിക്ക് ലോഷ്യം വന്നു.

“എന്റെ ഉമിയും പരിമയും എന്റെ രാജാവിന്റെ പടി കല്ലേ വെണ്ണട്ടേ. ഇവിടുത്തെ പടിക്കൽ ചെണ്ണില്ല.”

“ഹേ, ഈ ചൊക്കൻ ഇതു കേൾക്കോ? അവനോടു് മാളിക കയറി ഇങ്ങോട്ടു് വരൻ പറ.” തമ്പുരാൻ വിണ്ടു കല്പിച്ചു.

മാളിക മുകളിലിരിക്കുന്ന തമ്പുരാന്റെ അടുത്തു് അമ്പാടി ചെന്നു. തമ്പുരാനെ തൊഴുതു.

തമ്പുരാൻ ചോദിച്ചു.

“നീ എവിടുന്നു വരുന്നതു്?”

“കടത്തനാട്ട്നും.”

“കടത്തനാട്ട് നിന്നോ?”

കേളികേട്ട തച്ചോളി കത്തേന്റെ നാട്ടിൽ നിന്നൊരു ചെറുക്കൻ. തമ്പരൻ എഴുന്നേറ്റു.

“എന്തു തറവാട്ടിലെയാ?”

ആ ചോദ്യം അമ്പാടിക്ക് രസിച്ചില്ല. തറവാട്ടുപേർ നാത്തുകൊടുത്തില്ല.

“ഒരു ചായത്തുപൻ നായരുട് വിട്ടിലാ. പേരു കക്കൻ. വിട്ടിൽ ചിലപ്പോൾ തന്നെ വിളിക്കാറുള്ള പേര്” അമ്പാടി നാത്തുകൊടുത്തു.

“എവിടെയ്ക്കോ കഞ്ഞിക്കുറുപ്പോ, പുറപ്പാട്...?”

“രാവാരീ ചാത്തുന്റെ കോട്ടയ്ക്കോ...”

രാവാരീ ചാത്തുവെന്നു കേട്ടപ്പോൾ തമ്പരന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. നാല്പത്തിനാലാളുകളുടെ തലയറത്തിട്ട രാവാരീ ചാത്തുവിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കോ!

“എന്തിനാ അവിടെ പോകുന്നതു?”

“പണം പിരിപ്പിക്കാൻ.”

ഈ ചെറുക്കന് എന്തോ തകരാറുണ്ട് എന്ന് തമ്പരൻ വിചാരിച്ചു. വാൾപ്പയറും അഭ്യാസമുറകളും അറിയുന്ന എത്രയോ യുവാക്കൾ രാവാരീ ചാത്തുവിന്റെ വാളിനിരിയായിട്ടുണ്ട്. ഇവർക്കിടയിൽ ഒരു ചെറിയ കുട്ടി.

എന്തായാലും ഇവനെ വിടരുത്. ചതിയിൽ കീഴ്പെടുത്തണം. ഈ ചെറുപ്പത്തിലേ അഹങ്കാരിയാവാരുത്.

തമ്പരൻ ആലോചിച്ചു. ഇവനെ പിടിച്ചുനിർത്താൻ എന്താണ് വഴി? വിമർശനങ്ങളോളം മൗനം.

“കുറുപ്പോ, എന്തൊക്കെയാ കൊതി.”

“എന്തു കൊണ്ട്?”

“നിന്റെ തുടക്കം എന്ത് കളിക്കണം?”

“അടിയത്ത് ചുറ്റുകൂടി അറിഞ്ഞുടാ” കക്കൻ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ അറിയിച്ചു. തമ്പുരാൻ കക്കനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. കക്കൻ വഴങ്ങി. തന്റെ മുമ്പിൽ കക്കൻ കുടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് തമ്പുരാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

“ചുറ്റുകൂടി എന്താണ് പറയാൻ?” കക്കൻ ചോദിച്ചു.

“ഇങ്ങിനെ നില്ക്കുകയില്ല ജയിച്ചോണ്ടാലേ”

എന്റെ തടികാക്കൻ ചൊൽമോശിരം

ഇന്റെ തടി കാക്കൻ തന്നോടും ഞാൻ

ചൊന്നിനില്ക്കുകയില്ല ജയിച്ചെന്നാലേ

ഇന്റെ ഉമ്മിവാളെനിക്ക് തരണം.”

കക്കൻ തൃപ്തിയായില്ല. തടികാക്കൻ ചൊൽമോശിരം കിട്ടിയതുകൊണ്ടായില്ല.

“ചിന്താ എന്തു തരും?”

“ഈ കോലിലോത്തൊരു കുന്നിനുണ്ട്. അവിടെ പോകൂ.”

“ഹോരാ.”

കക്കന്റെ വാക്കുകളിൽ തമ്പുരാൻ രസം തോന്നി. ഈ നണ്ടോ ചുറ്റുകൂടിയിൽ ജയിക്കാൻ പോകണം? എന്ത് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതിനും മടിക്കണ്ട. തുടർന്ന് പലതും കൊടുക്കാമെന്ന് തമ്പുരാൻ ഏറ്റം.

“നാല്പത്തിണ്ട് ജന്മപ്പാവു. എണ്ണയൊരു വിത്താൽ കൂടിയിരിക്കും.”

എന്ത് നിരത്തി. തമ്പുരാൻ അടുത്തിരുന്നു. കക്കൻ കക്കൻ ചിരിച്ചു. കക്കി തുടങ്ങി.

കക്കൻ തമ്പുരാനെ തോല്പിച്ചു. എഴു കളം ചുറ്റിൽ കക്കൻ ജയിച്ചു.

ഇതൊരു കഥ! തമ്പരന്റെ തല കുറങ്ങി. ചുറ്റു കയ്യും എടുത്തുകൊണ്ടുപോകാൻ. തമ്പരൻ തിടക്കം കൂടി. കണ്ണൻ പറഞ്ഞു.

“ചന്ദ്രനെപ്പോലെ” എന്നാണ് കിട്ടുന്നത്. ”

തമ്പലം ചിത്രം മുദ്രിപ്പിപ്പി. അങ്ങനെയൊരു കാര്യം
പറഞ്ഞു.

“നി. രാമൻ ചാത്തൻ്റെ കോട്ടയ്ക്ക് പോയി ഇവിടെ മടങ്ങി വാ.”

കിരീടം ദേഹം വന്നു.

“അങ്ങനെ മൃത്യു” ചൊണ്ടൊട്ടുണ്ടോ?

ചെപ്പേയ്ക്ക് കിട്ടേണം നാട് വായിച്ചേ!

പോവൻ ബുദ്ധോണ്ടു നാടു വായിച്ചു?"

അസ്സാക്കെ പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നതുപോലെ കൈൻ ചാങ്ങ.

അമ്പലാം കോതിരമൂരി കക്കൻ മുമ്പിലായിരുന്നു. പോകാൻ തിടക്കം കൂടി. കക്കൻ അമ്പലിയിട്ടു.

“നാലാം ഖണ്ഡം മുഴുവൻ കിട്ടണം. അദ്ദേഹിന് അടി
യൻ ഇവിടുത്തെ കോണിയിറങ്ങൂവ.”

തമ്പുരാൻ കഴങ്ങി. എന്തൊരു വെല്ലുവിളി! മോഹത്തിന്
 ബിജിംഗ് കൈപ്പറ്റി വിട്ടാൽ മതിയായിരുന്നു.

മാളികയുടെ പൊന്നുത്താലാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കഞ്ഞിക്കു
നിയെ തപ്പുതാൻ വിളിച്ചു. കന്നി താഴെത്തു വന്നു. അറക്കെ
കുറുപ്പന്റെ ഉടമകാശത്തു നിൽക്കി.

അതുകൊണ്ടും കർമ്മൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടിട്ടു.

എന്നായിരം വിത്തിന്റെ ജന്മനില, നാല്പത്തിരണ്ട് പാമ്പ്. എല്ലാം ഉടൻ തരണം.

ഇവൻ ധീരൻ തന്നെ. ഇവനോടു കൂട്ടിച്ചാൽ ആവില്ലെന്നു തവച്ചൊന്നു നോക്കൂ വന്നു. ജാതീയത്തിനേറയും പഠനത്തിനേറയും രേഖകൾ കൊണ്ടുവന്നു കൈമാറ്റ മുന്തിച്ചെറിഞ്ഞു.

പിന്നെ പതിനെട്ട് ചെപ്പുകുടത്തിൽ പൊന്ന്. ഇനിയൊന്നും അറിയില്ല.

ഇനി ആർക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കണം? എന്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കണം? തമ്പുരാൻ കെട്ടിലുമായും കുട്ടികളും പടിയിറങ്ങി നടന്നു. കെട്ടിലുമായും കണ്ണിൻത്തുള്ളികൾ തിരുമറയ്ക്കു് അടർന്നുവന്നു.

കുങ്കൻ, കന്നിയെ മാണികുളകളിലേയ്ക്കു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. അവളോടു് പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ, രാവാരീ ചാത്തുവിന്റെ കോട്ടയ്ക്കു് പോകുന്നു.”

“രാവാരീ ചാത്തുവെന്നു കൊന്നില്ലേങ്കിൽ

മടക്കത്തിനിടെ വരട്ടെ കന്യേ.”

അവൻ രാവാരീ ചാത്തുവിന്റെ കോട്ടയിലെത്തി. കോട്ടയുടെ മുകളിലാ ഭാഗവും നടന്നുകണ്ടു.

“മുക്കാതം കോട്ട ഇരുമ്പായി കോട്ട

കാക്കാരം കോട്ടയോ ചെമ്പായിരിക്കാണ്ടു്

എയ് നെലകായലു് നെരത്തിക്കു്ണ്ടു്

കായലിലൊക്കെ പൊടിച്ചുകൂടി

ഇല്ലിക്കൊട്ടൊക്കെ പടന്നുകൂടി.”

അമ്പാടി ഉപമി വീശി. കായലും കാടൊടുകൂടും ചെത്തി വീശി.

“ഹു്...ശേ...ഹു്...ശേ.....” ഉപമി വീശുന്ന ശബ്ദം

കാവൽക്കാർ ശെട്ടി. “ആരും?”

“ഒരു കുട്ടി” ഒരു കാവൽക്കാരൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“അങ്ങമയ്യതു് കോട്ടയിൽ കടന്നുവരാൻ കുട്ടി ധൈര്യപ്പെടുകയോ?”

“അവന്റെ തലയൊക്കു്.” കാവൽക്കാർ ഓടിച്ചെന്നു.

“ഹേ—ഹേ—” വാൾത്തല ഉരസുന്ന ശബ്ദം.

“അയ്യോ! അമ്മ!” നിലവിളി. തലകൾ അററുവീണു പിടഞ്ഞു. രക്തം ധാരധാരയായൊഴുകി.

ചാത്തു അകത്തു നിന്ന് ഓടിവന്നു. കാവൽക്കാരുടെ തലകൾ നിലത്തുവീണു പിടയുന്നു. ചാത്തു ഞെട്ടി.

രക്തമൊഴുകുന്ന ഉറമി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അമ്പാടി നിന്നു. രാവാരീ ചാത്തു അമ്പാടിയുടെ മുഖത്തുററുനോക്കി.

“പേടിപ്പിക്കണ്ട.” പുച്ഛരസത്തിൽ അമ്പാടി പറഞ്ഞു.

“എന്തിനു വന്നു?”, ചാത്തു അട്ടംനശിച്ചു.

“വയ്യിറ്റുപ്പിട്യേൽ ആമതിന്റെ പാപ്പ് പിരിപ്പിക്കാൻ.”

“പാപ്പ് പിരിപ്പിക്കാനോ? നീയോ? ഈ അസമയത്തു”

“ഞാൻ തന്നെ—”

ചാത്തു, ഉറയിൽനിന്ന് ഉറമി വലിച്ചു.

“നാല്പത്തിനാല്പ് തലയറുത്തിട്ടു ഉറമിയല്ലേ—? അതു വലിച്ചെടുക്കേണ്ട”—

ചാത്തുവിന്റെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി. അയാൾ ഉറമി വീശി അമ്പാടി കൈമയ് മറന്നു പൊരുതി.

“മേര—ൾ—മേര—ൾ—” അലകവും വാതിൽപ്പൊളി കളും തകർന്നു വീണു. ഇടവും വലവും മാറി നിന്ന് പതുങ്ങിയിരുന്നു കൊണ്ട് അതുഭൂതകരമായ രീതിയിൽ അമ്പാടി പൊരുതി. അമ്പാടിയും ഉറമിയും വായുവിലൂടെ പാന്നു.

ചാത്തു തളർന്നു. മുറിവേറെ ചാത്തുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് രക്തമൊഴുകി. ഉറമി അമ്പാടിയുടെ കാല്പൽ വെച്ചു. ചാത്തു കീഴടങ്ങി. നാല്പത്തിനാല്പ് അങ്കുവീരന്മാരുടെ തലയറുത്ത രാവാരീ ചാത്തു അമ്പാടിയെ പതുക്കത്തോടെ നോക്കി നിന്നു.

ഒരു സാമ്രാജ്യം വീടിച്ചുടക്കിയ രാജാവിന്റെ ഭാവത്തിൽ അമ്പാടി തലയുയർത്തി നിന്നു. വയ്യിറ്റുപ്പിട്യേൽ ആമതിന്റെ

പ്രേമം മറ്റു വസ്തുക്കളും ചാക്കിൽ നിറച്ചുകെട്ടി. ചുമട്ടുകാരെ കൊണ്ടെടുപ്പിച്ചു കൈ വീശി നടന്നു. രക്തം പുരണ്ട മൺതാരി കളിപ്പൂടെ നടന്നുനീങ്ങുന്ന ആ കുഞ്ചിപ്പാലികളെ ഹോക്കി ചാരുത നെടുവീർപ്പിട്ടു.

ആയിരം ചക്കയുള്ള വിലമ്പ്

സൂര്യനുദിച്ചു. മുറ്റത്തും പറമ്പിലും പൊൻതരികൾ ചിതറി വീണു. പുൽത്തലപ്പുകളിൽ മഞ്ഞിൻതൂക്കുകൾ ചിന്നി.

രാമയ്യ കോവിലകത്തെ ചെപ്പുൻതമ്പുരാൻ ജറക്കമണി-
കണ്ണുതിരുമലൈഴനോര. നിത്യകർമ്മങ്ങൾ കഴിച്ച്. കോവല-
യിൽ വന്നു. കാല്യണ്മനെ വീട്ടിവിളിച്ചു.

“കാല്യക്കാരാ.....”

“ഓ.....”

“നീ പോയി ചങ്ങാത്ത് ശങ്കരനാശാരിയോ? ഇവിടെ
വരെ വരാൻ പാറും.” കാല്യണ്മൻ അനുസരിച്ചു.

തമ്പുരാൻ കോലാലിപ്പൂടെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. മനു-
സ്സിൽ എന്തെല്ലാമോ ചിതകൾ ഏരിയന്നു.

കോലിനസമായി ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. പല-
തായി പണിയാനഭേദിക്കുന്ന അമ്പലത്തെപ്പറ്റി. അമ്പലം
പണികഴിപ്പിച്ചാൽ തന്നിത് മാന്യത കൂടും. ഈശ്വരാനുഗ്രഹ
മണ്ടാകും. കുടുംബത്തിന്റെ ഐശ്വര്യം വർദ്ധിക്കും.

അമ്പലത്തിന് കരറിയകിക്കാനാണ് ആശാരിയെ വരു-
ത്തുന്നത്. കാല്യണ്മൻ ചങ്ങാത്ത് ശങ്കരനാശാരിയുടെ വീട്ടി-
ലെത്തി. ആശാരിയോടു ചാഞ്ഞു.

“ശങ്കരനാശാരി,—രാമത്തെ തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നതാണീ വേഗം അങ്ങോട്ട് ചെല്ലണം.”

രാമത്തെ തമ്പുരാൻ ചൊല്ലിയയക്കുകയോ? ആശാരി അതുതള്ളപ്പെട്ട് ഉടൻ മെങ്ങി. പുറപ്പെട്ട്.

“മാടം തൊറന്ന് മഴവാടിയു.”

കൂടം തൊറന്നിറച്ചിലയടുത്തു.”

ആശാരി കാര്യവുമെന്റെ കൂടെ നടന്നു.

അവർ രാമത്തെ കോവിലകത്തെത്തി ആശാരി തമ്പുരാന്റെ മുമ്പിൽ തലക്കുനിച്ചു നിന്നു.

“ശങ്കരാ,—മറ്റൊന്നിനുമേലു നിന്നെ വിളിച്ചിപ്പിള്ളത്ത്..... രാമത്ത് മീത്തൽപ്പുളിയകോട്ടെന്ന് പാറയിൽ ഒരുപലം പണിയണം. അതിന്ന് പാറിലു വെണ്ടം വോക്കി കുറിയടിക്കണം.”

നാഴിയിൽ നിറച്ചുവെച്ച അരിയും അഞ്ചുതിരിയിട്ടു നില്പു വിളക്കും തമ്പുരാൻ പുലിലകോട്ടോളം നോക്കിപ്പിള്ള. ശങ്കരനാശാരി പറമ്പ് മഴവാൻ നടന്നുകണ്ടു. മറപ്പിൽ കണക്കുകൂട്ടി. തമ്പുരാനോട് പറഞ്ഞു.

രാമത്തെ ഇമയിലെ തമ്പുരാനേ!

കുററി തറച്ചു താളം കേൾക്കേണം

മുഹൂർത്തം മൂന്ന് വെടി വെക്കണം

മുഹൂർത്തം കൂടിയിവിളിച്ചിരിക്കണം.”

പറഞ്ഞതുപോലെ തമ്പുരാൻ വെളിച്ചം. കുററിയടിക്കുക കർമ്മം നടന്നു. ഏറ്റുവാങ്ങ കോവിലകത്തെ പുമുഖത്തേക്കു തിരിച്ചുവന്നു. തമ്പുരാൻ പതിനാല് വെള്ളിപ്പണമെടുത്തു ആശാരിയെ കൊടുത്തു.

ഇനി അമ്പലപ്പണി ആരംഭിക്കണം. മരം വേണം. ഏറ്റവും നല്ല പിലാവ് തന്നെയാണാവശ്യം. അതെവിടെ കിട്ടും? കുറിക്കാട്ടെ എട്ടൻ കുറുപ്പോട് ചോദിക്കുക തന്നെ.

അനുജൻ തമ്പുരാൻ കരക്കൊട്ടെത്തി. ഏതൻകുറുപ്പിനെ മുഖം കാണിച്ചു.

“ഞാൻ അമ്പലപ്പണിക്കു് കുറവി താപ്പിച്ചു.”

“നന്നായി” ഏതൻകുറുപ്പു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

“നല്ല കാതലുള്ള കോ പിപാവു് വേണം. അതിന്നു തൊന്നിത്തോട്ടു് വന്നതു്—”

ഏതൻകുറുപ്പു് ആലോചിച്ചു മറുപടി പറഞ്ഞു.

“കാക്കൊട്ടു് വക പറമ്പിലൊന്നും കാതലുള്ള പിലാവിലില്ല. എല്ലാം മരിച്ചൊഴിച്ചു.”

അനുജൻ തമ്പുരാന്നു് ഗൃഹിയായിട്ടു. ഏതനോടു് പറഞ്ഞു.

“ഞാനൊരു പിപാവു് കണ്ടുവെച്ചിരുന്നെഴു്.”

“എവിടെ?”

“പുത്തൻതെരുവിൽ കല്ലുപുറത്തെ മറ്റൊരുതു്.”

പുത്തൻതെരുവിൽ കരക്കൊട്ടെ വക പറമ്പുകളുണ്ടു്. നാലാലിരത്തിനാലുനൂറ്റാണ്ടു് പാമ്പുകൾ. രാമത്തെ ചാപ്പൻ തമ്പുരാൻ മുമ്പു് തന്നെ കണ്ടുവെച്ചിരുന്നതാണു്.

“പുത്തൻ തെരുവിൽ ഒരു കഞ്ഞുന്നത്താണു്. അവൻ സമ്മതിച്ചാൽ പിപാവു് മുറിക്കാം.”

രാമത്തെ ചാപ്പൻതമ്പുരാൻ പുത്തൻതെരുവിലേക്കു് നടന്നു. തെരുവിലെ ചാലിയൻ അതുതപ്പെട്ടു. തമ്പുരാൻ തെരുവിൽ എഴുന്നള്ളുകയോ?

തമ്പുരാനെ കാണേണ്ട താമസം, അവൻ എഴുന്നേറു് ആചാരം ചെയ്തു.

നടന്നു് നടന്നു തമ്പുരാൻ ചങ്ങാരോൻ അന്നത്തൻറെ വീട്ടിലെത്തി.

തമ്പുരാനെ അന്നത്തൻ സ്വീകരിച്ചു് കാസലയിലിരുത്തി.

“കെട്ടോടെ വെത്തില കൊണ്ടുവെച്ചു്

മുപ്പോടെ പോയില കൊണ്ടുപോയ്

മോതിരക്കുറ്റാക്കെ ബാധം പൊത്തി

പോരിപ്പോന്നാമനക്കുത്തുന്നതാൻ."

"അത്ത്ത്ത് തെരുവിൽ എഴുന്നള്ളൂത്ത്?"

തമ്പുരാൻ തന്റെ ഉദ്ദേശം വിവരിച്ചു.

"അന്നരോ, ഒരു കാര്യംണ്ട്" പറഞ്ഞു തിരുന്നതിനുമുമ്പ്

തമ്പുരാൻ മാക്കിത്തൂപ്പി.

"ദാ! —"

"കുറ്റാപാത്തെ മൂറത്തു് ഒരു അത്തിവരിക്കയില്ലേ?"

"ഉണ്ടു്."

"അത്ത്ത്ത് ഞാൻ കൊടുക്കട്ടെ?"

അന്നരൻ വിചാരത്തിലായി. ആ പിലാവു് മുറിച്ചാൽ ഉണ്ടാവുന്ന നാലും വളരെയധികമാണ്. തമ്പുരാനായാലും കാര്യം പറയാതിരുന്നു കൂടാ. ആയിരക്കണക്കിന് വരെയുണ്ടാവുന്ന പിലാവുമാണ്.

"കൊറച്ചു് പിരിഞ്ഞാലൊരു രണ്ടായിരം

അതിന്നു പിരിഞ്ഞാലൊരു നാലായിരം"

ഗണപതിക്കു് നിവേദിച്ചു് ബാക്കിയുണ്ടാവുന്ന ചക്ക മുഴുവനും നാല്പ്പത്തിനാലു് തെരു കടികളിലും എത്തിക്കും. തെരു വില്ലെ നാല്പ്പത്തിനാലു് കുടുംബങ്ങളും ഈ ചക്കകൊണ്ടു് നാലു് കഴിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള പിലാവു് തമ്പുരാൻ മുറിച്ചിട്ടു കൊണ്ടുപോയാൽ അവരുടെ ഗതിയെന്താവും?

ചാപ്പൻതമ്പുരാൻ വിട്ടില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും പിലാവു് മുറിക്കുക തന്നെ വേണം. ഇത്രയും കാതവുള്ള ഒരു പിലാവു് വേറെ എവിടെനിന്നും കിട്ടുകയില്ല. തമ്പുരാൻ ആണയിട്ടു പറഞ്ഞു.

"നിന്നാണോ അന്നരോ, കറക്കുട്ടകാരുടെ പറമ്പിൽ ഇതു പോലുള്ള ഒരൊറ്റ പിലാവുമില്ല."

എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടും അന്നത്തൻ സമാധാനമായില്ല. അന്നത്തൻ പറഞ്ഞു.

“എന്റെ പണം എന്ത് വാങ്ങി കേടാക്കുമ്പോൾ പോകാനുണ്ടെന്നാവാൻ മരം കൊട്ടിയിറക്കും.”

“എന്നിട്ടോ?” തമ്പരൻ ചോദിച്ചു.

മുക്കുളൻ വിളിച്ചു, കൊട്ടിയിടുന്ന മരം ചെത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനുള്ളതാണെന്നു പറിപ്പിച്ചുകോട്ടപ്പോയെന്നതിനാൽ അവിടുന്ന് മരം വെട്ടിപ്പിക്കാൻ കഴിയാതെന്ന് ആനയെ അരുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

തമ്പരൻ യാത്ര പറഞ്ഞു വിട്ടിരുന്നു.

തമ്പരൻ കുറേക്കാഴ്ച നോക്കുകയുണ്ടായി. അവിടെ അലപ്പംകൊണ്ടുണ്ടായ മണ്ണാണു കണ്ടു. കുരിശുപ്പിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നൊക്കുന്ന മണ്ണാൽ വാപ്പൻതമ്പരനെ പണ്ടപ്പോൾ രക്ഷയിൽക്കൊണ്ടിട്ടുവെന്നു കണ്ടു.

തമ്പരൻ പത്തൻ തെരുവിൽ വിട്ടുവീങ്ങിയ പോലെ കഥ എഴുതുന്നപോലെ മണ്ണാൽ അറിഞ്ഞുവന്നു. അതുകൊണ്ട് മണ്ണാൽ ചോദിച്ചു.

“പത്തൻതെരുവിനെ പിന്നാലു് മാറ്റേണ്ട?”

“തമ്പരൻതമ്പരൻ കിഴക്കൻ മലയ്ക്കു് പോയി പിന്നാലു് കൊണ്ടു് അങ്ങാടിമോടിയിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ട് പത്തൻതെരുവിനെ പിന്നാലു് ചോദിക്കുന്നു വെട്ടു്.”

“എന്തു് മണ്ണാൽ പറഞ്ഞു്.”

“പത്തൻതെരുവിനെ ചാലേറ്റുനോക്കു് ഒന്നു വിശദമായിക്കണ്ടു്. മാറിപ്പോകും മാലു് പറഞ്ഞതു് പോലെ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.”

തമ്പരന്റെ മനസ്സിലുണ്ടു്. അന്നത്തൻ പറഞ്ഞതു് വിശദമായിട്ടുണ്ടു്. മണ്ണാൽ പറഞ്ഞതിൽ കാര്യമുണ്ടു്.

ആനയെക്കൂടി അന്നത്തൻ കൂടാതെ പത്തൻതെരുവിനെ പിന്നാലു് മാറ്റാൻ തമ്പരൻ തീരുമാനിച്ചു. പത്തനൊരു കാര്യംതന്നെ വിളിച്ചു.

“കാഴ്ചക്കാലം!”

“ഓ!”

“മഴക്കാലം തിന്മയേറും വിളിപ്പം!”

“അതേ തിന്മയേറും. തിന്മയേറും തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചു.

“നിങ്ങൾ ഉടൻ പുത്തൻതൊഴുപ്പ് പോണം. കല്പിച്ചതെന്ത് മിന്നൽ? മാരകമായിരിക്കട്ടെ. അത് ഇന്ന് തന്നെ വെളിപ്പെടണം.”

മഴക്കാലം തിന്മയേറും കല്പന അനുസരിച്ചു. മഴയും കോടാലി പാലി വാൻ വിവരവിൻ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങി. അപ്പോൾ തൊഴുപ്പ് വെളിപ്പെടുകയോ?

“മഴയേറും വിളിപ്പം നിങ്ങളോട്!”

“മഴയും വെളിപ്പെടും.”

“അതേവിളിപ്പം വെളിപ്പെടും.”

“വിവരവിൻ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങും.”

മഴയേറും മേൽ അടുത്ത: “വിവരവിൻ കൊത്തരുത്” അമ്മ എന്ന് കല്പിക്കും മുമ്പിൽ വിവരവിളിച്ചു. തമ്പുരാൻ അടുത്തേക്ക് കല്പിച്ചു.

“വിവരവിൻ അടുത്തേക്ക് മഴയേറും.”

“വിവരവിൻ കൊത്തും മഴയേറും.”

“വിവരവിൻ കൊത്തും മഴയേറും.”

“വിവരവിൻ കൊത്തും മഴയേറും.”

കീഴെത്തന്നെ ഒരു രംഗം. അന്നന്തൻ സംഭവസമയത്തിലായിരുന്നു. കൂട്ടക്കേഴ്ചിൽ കണക്കിലെടുക്കാതെ മഴക്കാൽ വിവരവിൻ കൊത്തും ആണുവെളി. ഒടുവിൽ

“കൊത്തും വിവരവിൻ കൊത്തും.”

മണ്ഡലത്തിൻ ഒരു ഭാഗം ഇടത്തു. വിവരവിൻ ഒരു ഭാഗം. മഴയേറും മഴയേറും കൊത്തും.

ചാലിയരും ചാലിയത്തികളും ചാലിൽ ചക്കവാരൻ നിറച്ചു. ചക്കയും ചാക്കും തലയിൽ വെച്ചു. എല്ലാവരും നിലവിളി കൂട്ടിക്കൊണ്ടു കറക്കാട്ടേയ്ക്കു ചെന്നു. ചക്കയും ചാക്കും ആ തിരുമുറ്റത്തിറക്കി വെച്ചു.

കറക്കാട്ടെ കുറുപ്പിനോട് അവർ സങ്കടമുണ്ടാക്കി. രാമത്തെ തമ്പുരാണം കറക്കാട്ടെ ചാറ്റം ബന്ധുക്കളാണ്. പക്ഷേ കുറുപ്പ് ചാലിയരോട് പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ പറഞ്ഞാലൊന്നും ചാപ്പൻ അനുസരിക്കില്ല. പിന്നെ എന്തു ചെയ്യും?”

നിരാശരായ ചാലിയർ ചക്കയും തലയിലേറി തിരിച്ചു പോന്നു.

വടകരയിൽനിന്ന് പത്തനംതിട്ട നൂലുമായി മടങ്ങുന്ന അമ്പലം ഈ കാഴ്ച കണ്ടു. ഇതെന്തു കഥ? തലയിലുള്ള പത്തനംതിട്ട ചാക്കും അയാൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

ചക്കയും ചാക്കും വാങ്ങി അമ്പലം രാടി കോടതിമുറ്റത്തെത്തി. ചക്കയും ചാക്കും കോടതിമുറ്റത്തിട്ട് മൂപ്പത്തിൽ നിലവിളിച്ചു. നിലവിളിക്കേട്ട താലൂക്കുജമാനൻ ചോദിച്ചു.

“പാറാവിന് നിന്നോലെ ചിപ്പാശ്ശേലേ!

എന്തൊരു ലതെലകേക്ക് നാളെ?”

പുറത്തിറങ്ങി വിവരമറിയാൻ യജമാനൻ കല്പിച്ചു. ശിപ്പായിമാർ ചക്കയും ചാക്കും കണ്ടു. അവർ യജമാനനോട് പറഞ്ഞു. “പുത്തൻതെരുവിലെ ചാലിയർ—” റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തി ശിപ്പായികൾ യജമാനന് സമർപ്പിച്ചു.

യജമാനൻ പുറത്തിറങ്ങി. അന്വേഷിച്ചു. രാമത്തെ ചാപ്പൻ തമ്പുരാണെക്കുറിച്ച് പരാതി കിട്ടി.

യജമാനൻ കല്പിച്ചു.

“രാമത്തെ ചാപ്പൻതമ്പുരാണെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരിൻ” കാവൽക്കാരരായ ശിപ്പായികൾ ഓടി. രാമത്തോടു ചെന്നു. ചാപ്പൻ

വിളിച്ചു. പക്ഷെ ചാപ്പൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്ങനെ
യെങ്കിലും ചാപ്പനെ തെരഞ്ഞു പിടിക്കണം.

ശിപ്പായികൾ മടങ്ങി. കറുക്കാട്ടു താഴെ എത്തിയപ്പോൾ
ചാപ്പനെ കണ്ടു. ശിപ്പായികൾ പറഞ്ഞു.

“പിടിപിടി ചാപ്പനെ പിടിച്ചുമാറ്റിനേ!

അപ്പോൾ ചാപ്പൻതമ്പുരാൻ പറഞ്ഞു:”

“പാരമ്പിൻ” നിന്നോളെ ചിപ്പായ്യേളേ

എന്നായിപ്പിങ്ങളു് പിടിച്ചെങ്കിലു്

തിരിഞ്ഞു് ഞാനൊളൊണ്ടു് കൊത്താട്ടേളു.

ഇതു പറഞ്ഞു് ചാപ്പൻ രാമത്തെ കോവിലകത്തേയ്ക്കു്
വലിഞ്ഞുനടന്നു. ശിപ്പായികൾ കയ്യുക്കിൻ മുതിർന്നില്ല.

അവനും ചാപ്പൻതമ്പുരാനെ പിൻതുടർന്നു് രാമത്തെത്തി”
മയ്യാമയ്ക്കു അവർ പറഞ്ഞു.

“ചാപ്പാ, നിങ്ങൾ വടകര ചെല്ലുന്നമെന്നു് യജമാനൻ കല്പി-
ച്ചിരിക്കുന്നു.” ചാപ്പന്നു് കോപം വന്നു.

“ഞാനാരാനാദിച്ചോ? രാമത്തെളുമയിലെ നാടുവാഴി. നിങ്ങളുടെ
യജമാനൻ ആരാണെന്നെനിക്കറിയാം. ഉത്താളി രാമൻ.
ഉത്താളി രാമൻ വിളിച്ചാൽ നാടുവാഴി പോവുകയില്ല.”

ശിപ്പായികൾ റിപ്പോർട്ടെഴുതിയെടുത്തു. യജമാനനെ
കാണിച്ചു. റിപ്പോർട്ടു് കണ്ട യജമാനൻ കോപിച്ചുവിറച്ചു:

“ആ—ഹാ! അവൻ ഇത്ര കേമനോ? നാലാൾ പോയി
അവനെ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടു വരിൻ...”

യജമാനന്റെ കല്പന ധിക്കരിക്കാൻ വയ്യ. ചാപ്പൻ എത്ര
കേമനായാലും അവനെ പിടിച്ചുകെട്ടി കൊണ്ടുവരിക തന്നെ.

നാലു് ശിപ്പായികൾ ചാപ്പന്റെ കോവിലകത്തേയ്ക്കോടി.

“നിങ്ങൾ വടകരേയ്ക്കു ചെല്ലുൻ യജമാനൻ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.”

എന്നു ശിപ്പായി പറഞ്ഞു. ചാപ്പൻ പഴയ മാവടി തന്നെ ആവർത്തിച്ചു.

“മുതരാളിരാമൻ വിളിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ വരില്ല. ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ നാടുവാഴിയാണ്. നിങ്ങളുടെ യജമാനന്റെ അടുപ്പത്തോടു ആരാണെന്നെനിക്കറിയാം. പാപ്പ് വിറർ ജീവിതം എന്ന എരപ്പാളികൾ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു എരപ്പാളിയുടെ അടുപ്പം ഞാനില്ല. വേഗം പടിയിറങ്ങി പോയ്ക്കൊള്ളണം.”

ശിപ്പായികൾ തരിച്ചുനിന്നു. വീണ്ടും അവർ റിപ്പോർട്ടെഴുതി യജമാനന് സമർപ്പിച്ചു.

യജമാൻ ചായ കടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ചേങ്ങു സാരിയെ വെട്ടാതെ ചായ ഗ്ലാസ് മേശമേൽ എറിഞ്ഞു കളി. എന്നിട്ട് വീണ്ടും കളിച്ചു.

“നിങ്ങൾ എത്രയും പേരായി ചാപ്പനെ പിടിച്ച് വരിഞ്ഞു കെട്ടി കൊണ്ടുവരിൻ.”

എന്തിനുകൾ മകൻ ഇറങ്ങി വാഴ്ത്ത. അവർ രാജാക്കന്മാർ. ചാപ്പനെ കണ്ടു.

ചാപ്പൻ കാര്യം മനസ്സിലാക്കി. ഇത്തരക്കെ എടുത്തുപോയത് വന്നിരിക്കുന്നത്. പിടിച്ചുകെട്ടാൻ തെങ്ങിക്കൊണ്ടു വന്നതാണ്.

ചാപ്പൻ ചോദിച്ചു.

“എന്തിന് വന്നു—?”

“യജമാൻ കളി കളിച്ച്—”

ചാപ്പൻ മറിനാസ സമരത്തിൽ പാഞ്ഞു.

“നിങ്ങളുടെ യജമാനനോട് ക്ഷമിക്കൂ” എന്നായി. അവൻ പാ. അന്നു ചാപ്പനിൽ കളി ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്.

ശിപ്പായികൾ ചേർന്നു. നിറഞ്ഞ പരിവാസം!

അവർ തിരിച്ചുപോയി. യജമാനന് റിപ്പോർട്ടെഴുതിക്കൊടുത്തു.

യജമാനൻ വിഷമം തോന്നി. ഇനി എങ്ങനെ അവിടെ
 ജോലി തുടരും...? തല കറങ്ങുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി.
 യജമാനൻ വിഷമം ശിപ്പായികളെ വിളിച്ചു.

“നിങ്ങൾ തലശ്ശേരിക്കോട്ടയ്ക്ക് കത്തെഴുത്ത്. അവിടെനിന്ന്
 ശിപ്പായികൾ വരട്ടെ....”

തലശ്ശേരിക്കോട്ടയ്ക്ക് കത്തെഴുതി. അവിടെനിന്ന് ശിപ്പാ
 യികൾ വന്നു. മാപ്പനെ പിടിച്ചുകെട്ടി കൊണ്ടുപോയി. അവിടേ
 പുറപ്പെട്ടു. ഭൂമിതനാലിരിപ്പവൻ യജമാനനോട് അവിടേ പാഞ്ഞു.

“ഞങ്ങൾക്ക് മാപ്പനെ പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ
 പോലും തിരിച്ചുവന്ന് പട്ടാളത്തെ ഇറക്കും. തീർച്ച.”

യജമാനൻ ആശ്ചര്യമായി. അവിടേ ചുറ്റും വിളിച്ചുകൊണ്ട്
 രാമത്ത് കോവിലകത്തു് കടന്നു. ആരോ വരുന്നുണ്ടെന്ന് മാപ്പൻ
 മനസ്സിലായി. കാര്യം അപകടത്തിലായേക്കാം.

മാപ്പൻ ഒളിക്കാൻ വെട്ടുകൂട്ടി. ഭാര്യയോട് വിളിച്ചുപാഞ്ഞു.
 “എന്നെ അന്വേഷിച്ച് വരുവാനും വന്നാൽ. ഞാൻ പൂക്കോട്ട് പോ
 യെന്നു പറയണം....”

കല്യാണൻ മാപ്പൻ അതിനുള്ളിൽ ഒളിച്ചു. ശിപ്പായി
 കൾ മാപ്പന്റെ ഭാര്യയോട് ചോദിച്ചു.

“മാപ്പനെവിടെ...?”

“എടച്ചേരി പൂക്കോട്ട് പോയി.”

ഇത് കേൾവാനാണ് ശിപ്പായികൾ മനസ്സിലാക്കി. അവർ
 പാഞ്ഞു. “കളവ് പാഞ്ഞാൽ നിങ്ങളെ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടു
 പോവും.” അവർ പറിട്ടമിട്ടു.

ശിപ്പായികൾ കല്പിച്ചു.

“താങ്കൾ, ആ കല്യാണത്തിൽ ഇപ്പോൾ അങ്ങനെയു് കത്തി
 ഒട്ടാകുകും...”

മാപ്പൻ കല്യാണത്തിൽനിന്ന് വിളിച്ചുപാഞ്ഞു.

“കത്തിത്തോലോ, —നി എടച്ചേരി പൂക്കോട്ട് പോയോ—
 അല്ലെങ്കിൽ കരക്കാട്ട് ഇനി വരുന്നില്ല.”

ശിപ്പായികൾ കല്ലറക്കോലായിൽ കയറി. മാത്ര അകത്തോളം
കൊടുപ്പോയി.

ശിപ്പായികൾ കല്ലറയ്ക്കകത്തുള്ള ചാപ്പന്റെ കുടുമക്കാട്ട്
പിടിച്ചു പുറത്തേക്കു വലിച്ചു. കോലായിൽ കൊണ്ടുവന്നു കയ്യാമം
വെച്ചു.

വയൽവരമ്പിലൂടെ ചാപ്പനെ നടത്തിച്ചു. അവർ കുറുക്കാട്ട്
താഴെ എത്തി. കുറുക്കാട്ട് പാമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ചാപ്പന്റെ അംഗം
ഇതു കാഴ്ച കണ്ടു. അവർ നെഞ്ചുത്തടിച്ചു വീണു. ചാപ്പന്റെ ഏറ്റൻ
രയരപ്പനെ അവർ വിളിച്ചു. രയരപ്പൻ ഓടിവന്നു ശിപ്പായികളെ
വിളിച്ച് അപേക്ഷിച്ചു. രണ്ടു പെട്ടി പൊന്നു അവർക്ക് കാഴ്ച
വെച്ചു. ശിപ്പായികൾ പൊന്നും പെട്ടിയും തട്ടിത്തരിപ്പിച്ചു.

“ഞങ്ങൾ കൈക്കൂലി വാങ്ങില്ല.”

രയരപ്പൻ താണുകേണുപേക്ഷിച്ചു.

“ഇതു കൈക്കൂലിയല്ല. അക്രോത്ത് നട കഴിയുന്നതുവരെ
ചാപ്പനെ കയ്യാമം വെക്കുകയ്ക്കു്. അതു ഞങ്ങൾക്ക് കുറച്ചി
ലാണ്.”

ശിപ്പായികൾക്ക് അലിവു തോന്നി. കയ്യാമം തല്ലാലം
ഉത്തരി, ചാപ്പനെ നടത്തി. അന്നുതന്നെ വടകരക്കോടതിയിൽ യാ
മാനന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കി.

യമാനൻ വിസ്താരം തുടങ്ങി.

“ചാപ്പാ, എത്ര പിമാവ് മുറിച്ചിട്ടു?”

“എനിക്ക് വേണ്ടുന്നതെല്ലാം മുറിച്ചിട്ടു.”

കുററം തെളിഞ്ഞു.

“ഇനി ചാപ്പനെ തലശ്ശേരിക്കോട്ടയിൽ ഹാജരാക്കണം.”

ശിപ്പായികൾ കല്ലറ അനങ്ങി. ചാപ്പനെ തലശ്ശേരി
ക്കോട്ടയ്ക്കു് കൊണ്ടുപോയി. അവിടെയും ചാപ്പൻ കുററം സമ്മ
തിച്ചു.

ചാപ്പനെ തടവിലാക്കി. ചോരം മുത്താറിയും ചാപ്പന്നു്
കൈക്കൂലി കൊടുത്തു.

മൂന്നു കൊല്ലം കടന്നുപോയി. ചാപ്പന്റെ ശരീരം ക്ഷീണിച്ചു. എല്ലാം തൊലിയുമായി. ബന്ധപ്പെട്ടവരെ ഒരു നോക്കു കാണാൻ ചാപ്പൻ കൊതി തോന്നി.

പുത്തൻത്തെരുവിലെ പാവങ്ങളായ ചാലിയരോടു് താൻ തൊറവെത്തിരിക്കുന്നുവെന്ന് ചാപ്പൻ ഓർത്തു. അവർ വിലാപിന്ന് പറഞ്ഞിന്ന് നിലവിളിച്ചു രംഗം മനസ്സിൽ മായാതെ കിടന്നു. ഒന്നും വേണ്ടായിരുന്നു.

ചാപ്പന്റെ ചിന്തകൾ എരിഞ്ഞു. തന്നെ മരണം കാത്തിരിക്കയാണെന്ന് തോന്നി. വേദനകൾ കടിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ട് ദിവസങ്ങൾ തള്ളി വീക്കി.

ആ ജയിലിൽനിന്ന് സ്വന്തം കോവിലകത്തേക്ക് തിരിച്ച പാകാൻ ചാപ്പൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

വയനാടൻകോട്ടയിലെ വാർപ്പയറു്

വയനാടൻ കേളുവീന്റെ കോട്ടയുടെ പണി നടക്കുന്ന കാലം. നാട്ടിൻപുറത്തെ ചെറുപ്പക്കാർ കോട്ടപ്പണിയുടെ മാഹാത്മ്യം വർണ്ണിച്ചു. അക്കങ്ങളരികിലും എഴുത്തു് പള്ളികളിലും വയനാടൻകോട്ടയുടെ വർണ്ണനകളേ കേൾക്കാനുള്ളൂ.

ചാക്കു കണക്കിൽ പൊന്നും പണവും കോട്ടപ്പണിക്ക് ചെലവഴിക്കുന്നു. അങ്കംവെട്ടുന്നവർക്കും അഭ്യാസികൾക്കും കടന്നുത്താൻ കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ മതിവുകൾ കെട്ടിയുയർത്തുന്നു.

അനേകമനേകം രഹസ്യമാർഗ്ഗങ്ങൾ. ആയുധങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാനും ഒരുക്കിവയ്ക്കാനുമുള്ള അറകൾ.

കോട്ടപ്പണി കാണാൻ പലർക്കും ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഒരാളേയും അങ്ങോട്ടു് കടത്തി വിടുന്നില്ല. ബലം പ്രയോഗിച്ചു കടന്നവ

തെക്കേ തല കണ്ടിട്ടില്ല. ആയുധശാരികളായ അനേകം അഭ്യന്തര
കുടുംബക്കാർ നില്ക്കുന്നു.

തദ്യോധി ഭതേനാടൻ മരുമകനായ കഞ്ഞിക്കേട്ടപ്പിള്ളി
വയലാടൻകോട്ട കാണാൻ അതിരായ ആട്ടം. വയലാടൻ
കഞ്ഞിക്കേട്ടപ്പിള്ളി അഭ്യന്തരങ്ങളും നോക്കിപ്പോയി. കഞ്ഞിക്കേട്ടപ്പിള്ളി
കഞ്ഞിക്കേട്ടപ്പിള്ളി. തന്നിൽ സാധിക്കാത്തതായി ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ
കണ്ടിട്ടില്ല. കേട്ടപ്പിള്ളി.

എന്നു വന്നാലും ശരി. വയലാടൻ കേട്ടപ്പിള്ളി കോട്ട
കാണണം.

കഞ്ഞിക്കേട്ടപ്പിള്ളി അതിരായിട്ടെത്തിച്ചു. കഞ്ഞിക്കേട്ടപ്പിള്ളി
പടിഞ്ഞാറുകൂട്ടം കണ്ടു. അന്നിത്തൊഴുതി. അപ്പോൾ അമ്മ
ചോദിച്ചു.

“എവിടേക്കോ കഞ്ഞിക്കേട്ടപ്പിള്ളി, പുറപ്പെട്ട്...?”

കഞ്ഞിക്കേട്ടപ്പിള്ളി കാര്യം തുറന്നു പറഞ്ഞില്ല.

“ചെറുവനം ചുണ്ടുവനം ഒന്നു കാണണം.” “ചെറുവനം ചുണ്ടു
അയാളുടെ അടുത്തുണ്ടായിരിക്കണം.”

കഞ്ഞിക്കേട്ടപ്പിള്ളി ചുണ്ടുവനം വീട്ടിലെത്തി. അയാളോട്
പറഞ്ഞു. “ഒരു കാര്യം അറിയിക്കാൻണ്ട്.”

“എന്തു കാര്യം...?”

“എന്നിടത് വയലാടൻ കേട്ടപ്പിള്ളി കോട്ടപ്പണി കാണ
ണം. കൂട്ടിൽ നീയും പോണം.”

“വയലാടൻ കേട്ടപ്പിള്ളി കോട്ടപ്പണി കാണാനോ?” ചുണ്ടു
അതുതന്നെ. ഒരു നാട് മുഴുവൻ പരസ്യപ്പെടുന്ന വയലാടൻ
കോട്ട കാണാൻ പോവുക! ചുണ്ടുവനം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുക.
മരണമടുത്തതിന്റെ ഭക്ഷണം തന്നെ.

“എടോ കേട്ടപ്പിള്ളി,

“ഓരോ കോട്ടക്കും പോയോലോണം

മടങ്ങി മലനാട് കണ്ടിട്ടില്ല.

തന്നില്ലം കണ്ട് കരിച്ചിട്ടില്ല.”

കഞ്ഞിക്കേളവിന് അപ്പോഴും ആഗ്രഹം അടക്കിക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സ്റ്റേഷനീസനോട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

“നീ അങ്ങനെ പറയട്ടേ കഞ്ഞിച്ചണ്ടോ! എനിക്ക് ഇങ്ങനെയൊന്നി നീ പോരണം.”

മുണ്ടു ആരോടായി. എന്തു ചെയ്യണം? ഒരു ഭാരത്തു സ്റ്റേഷനീസന്റെ അടുത്തത്ത ആഗ്രഹം. മറുഭാരത്തു ആരെയെങ്കിലും കൈമാറ്റിച്ചുള്ള പേടി. മുണ്ടു മനമില്ലാത്തതോടെ സമ്മതിച്ചു.

“പക്ഷേ ഇങ്ങനെ പോയാൽ കോട്ടപ്പണി കാണാൻ നാശിക്കില്ല”. അയാൾ പറഞ്ഞു. “ചിന്ത എങ്ങനെ പോകണം?” കഞ്ഞിക്കേള ചോദിച്ചു.

“സമ്പ്രദായിതമായി പറയട്ടെ.”

രണ്ടാകാം സമ്പ്രദായിതം കെട്ടാൻ തുടങ്ങി. ഒന്നാകാം കെട്ടാൻ പറ്റാൻ. രണ്ടു തോളിലും ഭാഗ്യം കെട്ടിയിട്ടു. അയാൾ മുണ്ടുവിന്റെ അടുത്തോട് പറഞ്ഞു.

“ഭാഗ്യം ചെയ്യാതെ ചെറോരമേ,”

രണ്ടാകാം നായിച്ചരി തരണം”

ഇത് കേട്ടപ്പോൾ അയാൾ ചോദിച്ചു. നിങ്ങൾ ഇതേ വേണ്ടതിൽ എങ്ങോട്ടാണ്?

“ഇങ്ങനെ ഇവിടെ കഴിച്ചിട്ടൊന്നും? അയാൾ സമ്പ്രദായിതമായി കൈമാറ്റം ദിക്കായിരിക്കട്ടെ. ഇതുവരെ ചെയ്ത പാപം മുറ്റാൻ നശിക്കട്ടെ...”

അയാൾ അവർക്കു നാഴിയരി വിതം ധർമ്മം കൊടുത്തു. അങ്ങനെ അവർ സമ്പ്രദായിതമായി ആരംഭിച്ചു. വീടുതോറും കയറിക്കിടന്നു.

കഞ്ഞിക്കേളവിന് ദാഹിച്ചു. എവിടെയെങ്കിലും കയറിക്കുറച്ചു വെള്ളം കുടിക്കണം. മുണ്ടുവിനോട് കാര്യം പറഞ്ഞു.

മുണ്ടു പറഞ്ഞു. “സാരമില്ല. നമ്മൾ കരോളം നടുക്കുക.

ഇവിടെ അടുത്തു പരിചയമുള്ള ഒരു വീട്ണ്ട്. കോയിലേയ്ക്കു
ടത്തു, അവിടെ കയറി ഇഷ്ടംപോലെ വെളിച്ചം കിടിക്കാം.”

“കോയിലേയ്ക്കെടുത്തിലും ചെല്ലുന്നതും
കോയിലേയ്ക്കെടുത്തിലെ പെറ്റോരമ്മ
പതിനാലു പായിലെ നെല്ലും ചിക്കി
നെല്ലിലക്കോക്കേണ നോക്കുന്നേയ്യ.”

കോയിലേരി മുട്ടത്തിലെ പടി കയറിച്ചെന്ന ഉടൻ അമ്മ
ചോദിച്ചു.

“സന്നഗ്രാസ്ത്രോളേ,—നിങ്ങളെവിടുന്നു—?”

“ഞങ്ങൾ വളരെ തെക്കുനിന്നാണ്. ഭിക്ഷ ഇരുന്നു നടക്കുന്നു.
വല്ലാത്ത ദാഹം. കുറെ വെളിച്ചം കിടിക്കണം.”

അമ്മ അടുക്കളയിൽ പോയി ഒരു കിണ്ടി വെളിച്ചംകൊണ്ടു
വന്നു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ സന്നഗ്രാസിൾ ചോദിച്ചു.

“ഞങ്ങൾ അരി തന്നാൽ ചോരണ്ടാക്കിത്തരോ?”

“അരി വാങ്ങിയിട്ട് ചോര തരികയോ? നിങ്ങളെന്നാ പറ
യുന്നതു്...? അരി വാങ്ങാതെ തന്നെ ചോര തരാം. നിങ്ങൾ
പടിക്കൽ ഇരുന്നാൽ മതി. ഞാൻ അടുക്കളയിൽ പോയി ചോര
ണ്ടാക്കട്ടെ.”

ചുണ്ടവും കഞ്ഞിക്കേളവും പടിക്കൽ ഇരുന്നു. നിമിഷങ്ങൾ
കടന്നുപോയി. കഞ്ഞിക്കേളു ചെവിയോളത്തുകൊണ്ടു് എന്നോ
ശ്രദ്ധിച്ചു. എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു.

“എന്താ ഒരുമണിത്താളം കേൾക്കുന്നത്?”

മരിലും മരിലും എന്നൊക്കൊച്ചു. കാൽ മനസ്സിചാക്കിയ
ചുണ്ടു പറഞ്ഞു.

“നീ, മിണ്ടല്ല കഞ്ഞിക്കേളോ. ഇവിടത്തെ കഞ്ഞൻ പടി
കയറി വരുന്നതാ...കഞ്ഞനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയല്ലേ! അമ്മ
വിചാരിക്കും നമ്മളു് കഞ്ഞനെ പൊട്ടിക്കണ്ണിടുന്നതാണ്—”

പറഞ്ഞുതീർന്നില്ല. അപ്പോഴേക്കും കഞ്ഞിക്കുങ്കി പടി കടന്നു
വന്നു. സന്നഗ്രാസിമാരെ കണ്ട ഉടനെ അവൾ

“കുഞ്ഞിക്കൊക്കെണ്ടു മെയ് മാച്ച്
ഗ്രന്ഥമൊട്ടോലോണ്ടു മെയ് മാച്ച്
കുഞ്ഞൻ പടി കാരീപ്പോന്നല്ലോ.”

അവൾ കുഞ്ഞിക്കു മൂലയിൽ വെച്ചു. അടുക്കളയിൽ ചെന്നു.
സമ്പ്രാസിമാരെ കണ്ടു അവൾക്ക് സംശയമായി.

“ഇവരാരാണ്...?” അമ്മയോടു കുഞ്ഞിക്കു ചോദിച്ചു.
അമ്മ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

“അവർ തെക്കേക്കരയിൽ സമ്പ്രാസ്യോളാ... ഇവിടെ ഭിക്ഷ
യെരന്ന് വന്നതാ. അവർക്ക് ചോരണ്ടാക്കി കൊടുക്കട്ടെ മോളേ—”

കുഞ്ഞിക്കു കിട്ടിപ്പോയി അവരോടൊന്നിച്ച് തന്നെ. അവൾ പറഞ്ഞു.
“അമ്മേ, അവർക്കിരിക്കാൻ കൊടുക്കരുതോ?”

“അയ്യയ്യേ! അതു പാടില്ല. എവിടുനോ വന്ന സമ്പ്രാസി
കൾക്ക് ഇരിക്കാൻ കൊടുക്കരുത്?”

കുഞ്ഞിക്കു കിട്ടിപ്പോയി അവൾ പറഞ്ഞു.

“അവർക്ക് ഇരിക്കാൻ കൊടുക്കണം. അതും പോരാ, തേ
ച്ചാൻ എണ്ണ കൊടുക്കണം. കുളിക്കാൻ താളിയും വാകയും കൊടു
ക്കണം.” അവൾ എല്ലാം എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. സമ്പ്രാസി
കളുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചു.

“സമ്പ്രാസ്യോളേ, നിങ്ങൾ തേച്ചു കുളിക്കൂ....”

അവർ എണ്ണവാങ്ങി. തേച്ചുകുളിച്ചു. ഉഴുത്തു കഴിച്ചു.

കുഞ്ഞിക്കു കിട്ടിപ്പോയി സമ്പ്രാസിമാരെക്കുറിച്ച് കൂടുതലറിയാ
ണം. അവരോടൊന്നിച്ച് ചോദിച്ചു.

“സമ്പ്രാസിമാരെ നിങ്ങളാരാണ്...?”

കുഞ്ഞിക്കു കിട്ടിപ്പോയി അവർ പറയാൻ തന്നെ കുഞ്ഞിക്കു കേൾ
വാനായി.

“ഞാൻ തേച്ചാളിമാണിരിക്കേണ്ടത് അനന്തിരവനായ കേളി
മാണ്....”

കുഞ്ഞിക്കുങ്കി അതുതപ്പെട്ടു. അയാളോടു അതിയായ ആദരവു തോന്നി. ബഹുമാനപൂർവ്വം തലകുനിച്ചു. അപ്പോൾ കുഞ്ഞിക്കേളു പറഞ്ഞു.

“ഞങ്ങൾക്ക് വയനാടൻ കേളുവിന്റെ കോട്ടപ്പണി കാണാൻ പോണം.”

കുഞ്ഞിക്കുങ്കി ഞെട്ടി. വയനാടൻ കേളുവിന്റെ കോട്ടപ്പണി കാണാൻ പോവുകയോ?

“കേളുന്റെ കോട്ടക്കു് പോയോലാതം

തന്നില്ലം കണ്ടു മരിച്ചോരില്ല

മക്കളു് മരുമക്കളേഴുണ്ടല്ലോ

കണ്ടതിനക്കണ്ടതിനക്കൊലപല്ലുളളു.”

വയനാടൻ കോട്ടയെക്കുറിച്ച് അവർ വളരെധികം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. കോട്ടയുടെ പേരു കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ പേടി തോന്നും.

അതിന്നു് കാരണമുണ്ടു്. ഒരു നാടു് മുഴുവൻ പരന്നു കിടക്കുന്നതാണു് ആ കോട്ട. അതിന്റെ അകത്തു കടക്കാൻ തന്നെ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടു്.

“പതിനെട്ടു കച്ചേര വാതിലുണ്ടു്

പതിനെട്ടു് കച്ചേര വാതിലിന്നു്

ഒന്നൊരു ചരടാണു് എന്റെ ബന്ധുപാ

വലഭാഗം ചരടു് മുറക്കുന്നേരം

പതിനെട്ടു വാതിലടഞ്ഞു പോവേ

എടഭാഗം ചരടു് കയിക്കുന്നേരം

പതിനെട്ടു് വാതിലു് തൊറന്നും പോകും.”

കോട്ടയിൽ എങ്ങനെ കടന്നു ചെല്ലും? കേളുവും ചുണ്ടുവും അവിടെ പോയാൽ അവർക്കു മരണം നിശ്ചയം. അതോർത്തികുങ്കിക്കു വല്ലാത്ത സങ്കടമായി. അവർ ആലോചിച്ചു. ഒരുപാൾ തോന്നി.

അവളുടെ അരയിൽ മന്ത്രങ്ങൾ അടക്കം ചെയ്തു ഉറക്കം നേർന്നു. അത് കേൾവിനും ചുണ്ടിനും കൊടുക്കുക. അത് അരയിൽ കെട്ടിയാൽ പിന്നെ ലാഭം നോക്കൂ. ദയപ്പെടേണ്ട. അതിന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ അവൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

“വെടിവെച്ചാലുണ്ട് പതിയില്ലാലോ
കൊത്തിയ കൊത്തൊന്നും കൊള്ളില്ലാലോ.”

കുഞ്ഞിനോടും ചുണ്ടിനും അവൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു.

“ഇപ്പോൾ തന്നെ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കൂ.” അവൾ പറഞ്ഞു.

“അമ്മ കാണിപ്പോ...?” കേൾച്ചു ചോദിച്ചു.

അവൾ അകത്തു ചെന്നു നോക്കി.

“അമ്മ ഉറക്കമാണ്.”

അവൾ ഉറക്കമില്ലെന്നു കേൾവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

“എന്നെ ഞെരിവട്ടം കൊത്തണം ബാധ...?”

കേൾച്ച അവളെ ആഞ്ഞുവെട്ടി. ഒരൊറ്റ വെട്ടും അവളുടെ ശരീരത്തിൽ മുറിവുണ്ടാക്കിയില്ല.

പിന്നെ വെച്ചിട്ടു കെട്ടിയ തോക്കെടുത്തു. ഉണ്ടനൊപ്പം കേൾവിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. തന്റെ ശരീരത്തെ ലക്ഷ്യം വെച്ച് വെടി വെക്കാൻ പറഞ്ഞു.

കേൾച്ച അങ്ങനെ ചെയ്തു. അതുതന്നെ. ഒരൊറ്റ ഉണ്ടപോലും അവളുടെ ശരീരത്തിൽ പറ്റിത്താടില്ല.

ഇനിയും ചില വിദ്യകളെല്ലാമുണ്ടെന്ന് അവളറിയിച്ചു.

“അതെന്താണ്...?” കുഞ്ഞിനോടുകേൾവിനും അറിയാൻ തിടുക്കമായി. അവൾ പറഞ്ഞു.

“ആദ്യം മയങ്ങും മരുന്നാണല്ലോ

അമ്മേന്റെ പെട്ടിലിനുണ്ടെ ബന്ധുവാ

അമ്മ മതികെട്ടുണ്ടെന്നാണോ

തൊമ്പോയെടുത്തങ്ങനെ കൊണ്ടുപോട്ടെ.”

അമ്മ ഉറങ്ങുന്ന അവസരം അവൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. അമ്മയുടെ പെട്ടിയിറന്നു. അടുക്കിൾ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു മരുണെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു.

“ഏലസ്സരക്കിന്റെ മൂടെടുത്തു
ഏലസ്സരക്കിലു് നറക്കുന്നോളു്
ചൊവററച്ചുണ്ടെന്ന ചങ്ങാതിന്റെ
റാന്റെ ഉറക്കിലു് നറക്കുന്നല്ലോ.”

ഒരുക്കങ്ങൾ പുത്തിയായി. നിറച്ച തോക്ക് കയ്യിൽ. മരുണുന്നിറച്ച ഉറക്കു് അായിൽ. മയക്കുമരുന്നും. കഞ്ഞിക്കേളു വിന്റെയും ചുണ്ടുവിന്റെയും മനസ്സിൽ ധൈര്യം നിറഞ്ഞു നിന്നു. ഇനി എന്തു നേരിടാം. കോട്ടയെ ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടു് നടക്കുകതന്നെ.

രണ്ടുപേരും യാത്രചോദിച്ചിറങ്ങി. കഞ്ഞിറക്കിപ്പാൽ വൃന്ദനം തോന്നി. അവൾ ചോദിച്ചു.

“ഇനിയെന്നാ കണ്ടുക?” കഞ്ഞിക്കേളു മറുപടി പറഞ്ഞു.
“വയനാടൻ കേളുചെന്നെക്കൊന്നിപ്പേരി
മടക്കത്തിനിലെ വരളെ കേളേ”

അവർ കണ്ണിൽ നിന്നു മറയുന്നതുവരെ കൂടി നോക്കിനിന്നു. കാടും മലയും കേറിമറിഞ്ഞു് കഞ്ഞിക്കേളുവും ചുണ്ടുവും കോട്ടയുടെ അടുത്തെത്തി. നാടു നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന വയനാടൻകോട്ട അതാ കാൻമുറവിൽ!

അവർ കോട്ടയുടെ ചുറ്റും നടന്നു നോക്കി. വടക്കുഭാഗത്തു് ചെന്നുനിന്നു. ചരടിപ്പുട്ടിയ വാതിൽ കഞ്ഞിക്കേളു ഇടത്തു ഭാഗത്തെ ചരടു പിടിച്ചു വലിച്ചു. ഉടൻ പതിനെട്ടു വാതിലും തുറന്നു.

കഞ്ഞിക്കേളു അരയിലെ ഉറക്കിന്റെ അടുപ്പു തുറന്നു. അതിൽനിന്നു് അല്പം ചൊടി എടുത്തു. കാവൽക്കാരുടെ മുഖത്തു പാററി. എല്ലാവരും മയങ്ങിപ്പോയി ടക്...ടക്...ടക്...”

കണ്ണിൻ കണ്ടതെല്ലാം അയാൾ വെട്ടിവിഴ്ത്തി. കല്ലുകളും മരങ്ങളും പൊടിഞ്ഞുവീഴുന്ന ശബ്ദം? ഉരുമി വിഴി മുന്നോട്ടു മുന്നോട്ടു നടന്നു. വയനാടൻ കേട്ടുവിന്റെ അടുത്തുവെത്തി.

ഞെട്ടിയൊന്നാണല്ലോ കഞ്ഞിക്കേട്ടേ

പറയുമ്പോഴൊക്കെ മനസ്സെത്തിക്കേട്ടേ

കോട്ടേൻ പതിനെട്ട് കാവക്കാറെ

ക്കോട്ടേപ്പാക്കളൂർ കടന്നുപോയി

സന്നാഹി വേഷംധരിച്ചു കഞ്ഞിക്കേട്ടേ പറഞ്ഞു.

“അങ്ങാൾ കോട്ട കാണാൻ വന്നതാണ്. കള്ളന്മാരല്ല.”

കാവൽപ്പാതിൽ പലരും എഴുന്നേറ്റു. വയനാടൻ കേട്ടുവിന്റെ മക്കളും മരുമക്കളും ചൊയ്ത്തിരുവന്നു. ചുണ്ടു പൊയ്ത്തു തുടങ്ങി. മരുമ്പിന്റെയും മന്ത്രിയന്റെയും ശക്തിയിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അവർ ഉഗ്രമായി ചൊയ്ത്തി.

തച്ചോളിക്കഞ്ഞിക്കേട്ടേ വയനാടൻ കേട്ടുവുമായി ഏറ്റു മുട്ടി. ചുണ്ടു മറുളളവരോടും.

മക്കൾ-മരുമക്കളായ എഴുപേരുടേയും തലയറക്കാൻ ചുണ്ടുവിന് എളുപ്പം കഴിഞ്ഞു. രക്തം വാണൊഴുകുന്ന ശരീരങ്ങൾ. നിലത്തു പിടഞ്ഞുതുളുന്ന തലകൾ. ചോരപ്പഴ.

തച്ചോളിക്കേട്ടേ, വയനാടൻ കേട്ടുവിനെ വെട്ടി. അല്ലോ ശേക്കു ചുണ്ടു വഴിമാറി എവിടെയോ വീണ്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എല്ലാവരിനെയും കൊത്തിവിഴ്ത്തിയ ശേഷം കേട്ടു ചുണ്ടുവിനെ തെരഞ്ഞുനടന്നു. എവിടേയും കാണുന്നില്ല.

നാടു മുഴുവൻ വാത്ത് പരന്നു. വയനാടൻ കോട്ടയിൽ പൊരിഞ്ഞ യുദ്ധം നടക്കുന്നു? കൂട്ടമരണങ്ങൾ. കൂട്ടനിലവിളികൾ.

വിവരം എങ്ങനെയോ തെന്നന്റെ മെവിയിലുമെത്തി. കാടും മലയും താണ്ടി തെന്നനും കോട്ടയിൽ വന്നു ചേർന്നു.

“എന്താടാ കഞ്ഞിക്കേട്ടേ...എന്തുപറ്റി...” അഭിമാനത്തോ

ടെ തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന മരുമകൻ കേട്ടുവോട് ഭതേനൻ ചോദിച്ചു. കേട്ടു പറഞ്ഞു.

“മാണിപ്പോത്തോടൊന്നു ചെറിയൊരു മാ,
മൊരവറാ ചുണ്ടു കൊക്കാനാണില്ലേ...”

ഭതേനനും ചുണ്ടുവിനെ കൊണ്ടു നടക്കാൻ തുടങ്ങി. കോട്ടയിൽ അറാർ ചുറ്റിനടന്നു. വയനാടൻ കേട്ടു ചത്തു കിടക്കുന്നതിനടുത്ത് ചുണ്ടു നോഡമറാ നിലയിൽ കിടക്കുന്നത് അറാർ കണ്ടു.

ചുണ്ടുവിനെ ഭതേനൻ വാങ്ങിയെടുത്തു, കാര്യസ്ഥനായ കണ്ടാച്ചേരി ചാപ്പനോട് പറഞ്ഞു.

“കണ്ടാച്ചേരേയോടൊന്നു കഞ്ഞിച്ചുട്ടാ,
കണ്ടാമണ്ടേടാണ്ടു തളകെട്ടിറുത്ത്
എളുന്നിപാച്ച് പൊതിക്കോണ്ടുവാരേ”

ഇളുന്നി പൊളുത്തിൽ ചുട്ടമാണിയെച്ച് ഭതേനൻ ചുണ്ടുവിന്നു കൊടുത്തു.

നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഭതേനൻ ചുണ്ടുവിന് മാർമ്മ തെളിഞ്ഞു.

വയനാടൻ കോട്ടയുടെ എരിപ്പെട്ടുപൊളിച്ചു പൂർണ്ണമായും അശ്വമുഖി. ശാസ്ത്രാനുസൃതമായി മാറിയ കോട്ടയിൽ ഭതേനൻ, തന്റെ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചു. തന്റെ താറാടിനെ കീഴടക്കുവാൻ ഒരു പ്രമാണിയെ കഴിയില്ലാത്തവരല്ലെന്നായി.

കണ്ടാച്ചേരി ചാപ്പനോട് ഭതേനൻ കല്പിച്ചു.

“എങ്കോ ചാപ്പാ, ഇവിടെയുള്ള പൊന്നൊക്കെ ചുമടാക്കി കെട്ട്...”

ചാപ്പൻ പൊന്നു മുഖൻ കൊട്ടയിലിട്ട് ചുമടാക്കി കെട്ടി. ചുമടടുത്തു നടന്നു. തച്ചോളിക്കേളുവിനേയും ചുണ്ടുവിനേയും മുഖിൽ നടത്തി. ചുണ്ടുവിനെ കൊയിലേപ്പെട്ടത്തിൽ എത്തിച്ചു.

പേരും പെരുമയും സമ്പാദിച്ച വയനാടൻ കോട്ടയെ കീഴടക്കിയതിലുള്ള സന്തോഷം എപ്പോഴും മുഖത്ത് ഓളം വെട്ടി.

ജയിലറയിലെ വീരൻ.

ഇറക് മല കൊയിലോത്തെ ആനയെ കാണാനില്ല. തമ്പുരാൻ ഭുഖിച്ചു തന്നിച്ചിരുന്നു. നാടിന്റെ നാനാഭാഗത്തും തമ്പുരാന്റെ ആളുകൾ ആനയെ പരതിനടന്നു.

പ്രാർത്ഥനയും ഐശ്വര്യവും കത്തിജ്വലിച്ചു നിൽക്കുന്ന കോവിലകത്തു് ആപത്തു് പറ്റുക്കുടിനിൽക്കുന്നു. ആശ്രിതന്മാർക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും വ്യസനം സാറിക്കാൽ കഴിഞ്ഞിട്ടു.

ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കടന്നുപോയി. ഒടുവിൽ ഒരു കാർയ്യക്കാർ അറിയിച്ചു:

“തച്ചോളി മരണാൻ, ആനയെ പിടിച്ചു കെട്ടിയിട്ടുണ്ട്...”
തമ്പുരാൻ ഞെട്ടി. മരണാനോ? ചിന്തകൾ മരവിച്ചു. മരണനോട് എതിരിട്ട് എങ്ങിനെ ആനയെ വീണ്ടെടുക്കാം.

വളരെ ദിവസങ്ങളോളം ഇതുതന്നെയായിരുന്നു തമ്പുരാന്റെ ചിന്ത.

ഈ പ്രകാശത്തിൽ തമ്പുരാൻ സന്തോഷത്തോടെ എഴുന്നേറ്റു. ആനയെ വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള വഴികൾ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയിരുന്നു.

മന്ത്രിമാരും മലമ്പ്രതിഭകളും അറിയുന്ന ചന്ദനച്ചോലയിലെ കിഴക്കൻ ഇതിനാപയോഗപ്പെടുത്തണം. അത്രതന്നെ. തമ്പുരാൻ കാർയ്യക്കാർ വിളിച്ചു.

“കാർയ്യക്കാരേ, ...നിങ്ങൾ ഇന്നുതന്നെ ചന്ദനച്ചോലയിൽ പോകണം...”

“ചന്ദനച്ചോലയിലോ...? എന്തിന്?...?”

“അവിടത്തെ കിഴക്കൻയോട് ഇങ്ങോട്ടു വരാൻ പറയണം...”

കാർയ്യക്കാർ ചന്ദനച്ചോലയിലേക്കു കയറ്റി. സഗന്ധം വരിയുന്ന ചന്ദനച്ചോലയിലെതിരുമുറ്റത്തു കാർയ്യക്കാർ കാലുകുത്തി.

ഉടുപ്പുവകൾ ഞൊറിഞ്ഞുടുത്ത് റെറ്ററിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ പൂർണ്ണ ഉമ്മറത്തു നിൽക്കുന്നു കങ്കമ്മ. കാര്യക്കാർക്ക് സന്തോഷമായി.

“എന്താ വന്നത്...?” കങ്കമ്മ ചോദിച്ചു.

“ഇരട് മലം കൊയിലോത്തെ തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചയച്ചതാണ്. ചെറിയമ്മ അടിയന്തിരമായി അവിടംവരെ ചെല്ലണം...”

തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചയച്ചാൽ എന്തെന്ന പോകാതിരിയോ? കാര്യക്കാരുടെ കൂടെത്തന്നെ കങ്കമ്മ ഇറങ്ങി.

കങ്കമ്മ ഇരട് മലം കൊയിലോത്തെത്തി. മാളികമുകളിവിരിക്കുന്ന തമ്പുരാന്റെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. വായ്ക്കയ്ക്ക് പൊത്തി ബഹുമാനത്തോടെ നിന്നു.

“എന്തിനാ എന്നെ വിളിപ്പിച്ചത്...?”

തമ്പുരാൻ മുഖമുയർത്തി ചിരിച്ചു.

നീ വിവരം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല. ഇവിടുത്തെ ആനക്കുട്ടിയെ തേനേൻ കട്ടുകൊണ്ടുപോയി. അവിനെ ശരിപ്പെടുത്തണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇനിജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല.

“ഓനവലിച്ചിത്തൂ” തന്നെങ്കിലും

ഇരട് മലം കൊയിലോം മാളേയ്ക്ക്

കെട്ടിലമ്മാക്കുന്നവെയ്ക്കം ഞാനേ”

തേനേനെ പിടിച്ചുകൊടുത്താൽ കോവിലകത്തെ കെട്ടിലമ്മയാവാം. കങ്കമ്മ ആലോചിച്ചു. തമ്പുരാനോടുപറഞ്ഞു.

“ബന്ധുനവലച്ചും തരണേങ്കിലും

ഉറക്കംമരണം തരണെന്നിടും”

ഉറക്കമരണപയോഗിച്ച് തേനേനെ മയക്കണം. തമ്പുരാൻ കങ്കമ്മയ്ക്ക് ഉറക്കമരണം കൊടുത്തു.

കുഞ്ഞിപ്പകർമ്മ ചന്ദനച്ചോലയിലേക്കു മടങ്ങി. കാര്യമൊന്നായ നായന്മാരോടു പറഞ്ഞു.

“നായന്മാരേ, നിങ്ങളുടെ “വെളിച്ചം വിദ്യോ” ഉപയോഗിച്ച് ഒരേനേ ഇവിടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരണം. കറേ കുരുമുളകു കറച്ച് ഓരോരുത്തനും കയ്യിൽ പിടിപ്പിച്ചോളിൻ. തച്ചോളിമാണി കോത്തെ താഴെയെത്തുമ്പോൾ നിങ്ങളത് കണ്ണിലെഴുതണം. സങ്കടം കൊണ്ട് കരയുന്നതാണെന്നു തോന്നണം. തച്ചോളിമാണി കോത്തു കടന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ ഒരേനേർ ചോദിക്കും.

“എന്തിനാ നായന്മാരേ കരയുന്നത്...?” അപ്പോൾ നിങ്ങൾ മറുപടി പറയണം.”

“ചന്ദനച്ചോലേൽ ചെറിയമ്മക്ക് സുഖക്കേട്. കാലു കട ചുലും പനിയും നെഞ്ചുവേദനയും. നിങ്ങളെ കണ്ടു മരിക്കണമെന്ന് അവർ പറയുന്നു.”

കാല്യക്കാർ കങ്കുമയുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. കുരുമുളകു പൊടിയുമെടുത്ത് തച്ചോളിമാണികോത്തേക്കു നടന്നു. അവിടത്തെ താഴെയെത്തിയപ്പോൾ ഓരോരുത്തരും കുരുമുളകു പൊടി കണ്ണിൽ തേച്ചു.

അവർ തച്ചോളിമാണികോത്തെ പടിക്കലത്തി. ഒരേനേർ പടിക്കൽ തന്നെ ഹരിക്കുന്നു. ചോദിച്ചു.

“എന്തിനാ, നായന്മാരെ കരയുന്നത്...?”

നായന്മാർ പറഞ്ഞു!

ചന്ദനച്ചോലേൽ ചെറിയമ്മയ്ക്ക് സുഖക്കേട് കൂടുതലാ... നെഞ്ചുവേദനയും പനിയും. നിങ്ങളെ ഒരുനോക്കു കണ്ടിട്ട് മരിക്കണമെന്ന് പറയണം...”

കങ്കുമയ്ക്ക് തന്നോടെത്തോള സ്നേഹം! ഒരേനേർ വിചാരിച്ചു.

കത്തിക്കാളുന്നവെയിൽ. ഒരു കടപോലുമെടുക്കാതെ ഒരേനേർ പുറപ്പെട്ടു.

അവർ ചന്ദനച്ചോലയിലെത്തി. പടിക്കൽ പ്രതീക്ഷയോടെ

നിൽക്കുന്ന ക്ഷമയെ തേനാൻ കണ്ടു. ഇതെന്തുതരം! ക്ഷമയ്ക്ക് സമീപമൊന്നുമില്ലല്ലോ. കളവു പറഞ്ഞു തന്നെ വയ്ക്കിയതെന്തിനാണെന്നു ക്ഷമയോട് തേനാൻ ചോദിച്ചു. ക്ഷമ പഠഞ്ഞു.

“തേനാനെ കാണാനുള്ള തിടയ്ക്കൊണ്ടുതന്നെ.”

ക്ഷമ തേനാനെയും കൂട്ടി പടിഞ്ഞാറായിലേക്കുനടന്നു. തേനാൻ കാച്ചിയ എണ്ണകൊടുത്തു.

തേനാൻ തേച്ചു കുളിച്ചു. ക്ഷമ അത്താഴം വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. ഉറങ്ങാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു.

“തേനാൻ മതികെട്ടറങ്ങുന്നേരം

ഓക്കൻ മരുന്ന് കൊണ്ടുപ്പാറുന്നോളം.”

തേനാനെ മയക്കാൻ എടുപ്പം കഴിഞ്ഞു. ക്ഷമ നായന്മാരെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“തേനാനെ മാൻ മയക്കിക്കിടത്തി. ഉടൻ തന്നെ തമ്പുരാനെ വിവരമായിരിക്കണം.”

നായന്മാർ ഇരട്ട് മലംകൊയിലോത്തേയ്ക്കുപോയി. തമ്പുരാനെ കാര്യം ധരിപ്പിച്ചു.

“ഏ—? നേന തന്നെയോ—?” അതുതരംകൊണ്ടു തമ്പുരാന്റെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. ഇനി തേനാനെ തളച്ചിടുക തന്നെ. കാലിനും കൈക്കും ചങ്ങലയിട്ട് കുടുക്കുക.

ആവശ്യമുള്ളതു ചങ്ങല നായന്മാരെ ഏല്പിച്ചു.

“ഇന്നുതന്നെ അവനെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരണം.”

ചങ്ങല കിട്ടിയ നായന്മാർ ചങ്ങനച്ചോലയിലേക്കോടി. തേനാനെ ചങ്ങല കൊണ്ടു ബന്ധിച്ചു കോവിലകത്തേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. ആനയെ കട്ടുകൊണ്ടു പോയ തേനാനെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തമ്പുരാന്റെ മനസ്സിൽ ആനയും വാളും തല്ലി.

ചങ്ങലക്കെട്ടിൽ കുടുങ്ങി മയങ്ങുന്ന തേനാന്റെ ഗർഭമാകെ തമ്പുരാൻ കണ്ണോടിച്ചു. “കള്ളൻ, അങ്ങനെ കിടക്കൂ!...”

ഇനി ഒതേനനെ കഴുവിലേറണം. അതിന്

“ഉണ്ടും മഴുക്കാറെ വിളിക്കുന്നല്ലോ

ഉണ്ടും മരവും മുറിച്ചിടുന്നു

ഇപ്പോഴത്തെ നല്ലാശാര്യ്യത്തെ

കഴുപ്പണിയെടുപ്പിക്കാനാണിപ്പട്ട്.”

കോവിലകത്തു കഴുമരപ്പണി ആരംഭിച്ചു.

ഒതേനന്റെ ഭാര്യ ഇക്കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, തപ്പോളി മാണിക്കോട്ടു താഴേക്കുടി ഉരട്ടിപ്പോകുന്ന പട്ടന്മാർ പറയുന്നത് അവൾ കേട്ടു.

“തപ്പോളിക്കുറപ്പിന്റെ കഴുപ്പണി തീരാനായി.” കോലായ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കുക്കിയുടെ മെഡലിൽ ആ വാക്കുകൾ ഇളഞ്ഞുകയറി. ചുല് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് അവൾ പടിപ്പുറ ചാടി നടന്നു. പട്ടന്മാരോട് ചോദിച്ചു.

“എന്താ പറയുന്നത് പട്ടന്മാരേ?”

പട്ടന്മാർ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“ഇത് മലംകൊയിലോം തമ്പരായൻ

കാപ്പിനെ കല്ലോൽ പൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്.”

ഒതേനനെ മരുന്നുകൊടുത്തു മയക്കിയ കഥയും അവർ വിവരിച്ചു. കഞ്ഞിക്കുടി കൊട്ടി. തന്റെ ഭർത്താവിനെ കോവിലത്തെ തമ്പരായൻ കല്ലറയിലിട്ട് പൂട്ടുകയോ?

എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒതേനനെ രക്ഷപ്പെടുത്തണം. എന്താണ് വഴി? കുകി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും.

ഒരു ഉപായം അവൾ കണ്ടെത്തി. കുകി കിഴക്കൻ മലയിലേക്കു ചാടി. മലയിൽ പാഞ്ഞുകയറി. മലകുറത്തിയെ കണ്ടു. കുറത്തിന്റെ മേലേയും മാലയും ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ഒക്കേനോടൊന്ന് പോകുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന മേലേയും മാലയുമെല്ലാം കുറത്തി കുകിക്കു കൊടുത്തു.

കഞ്ഞിക്കുടി കാവിലും ചാത്തോട്ടു തിരിച്ചെത്തി. മേല

യുടുത്തു. അമ്പാടിക്കട്ടിയേയും വേലം കെട്ടിച്ചു. കുറവന്റെ കട്ടി തന്നെ. കട്ടയും വട്ടിയുമെടുത്തു യാത്ര പുറപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പ് അവർ ഉറമിയും പരിചയമെടുത്തു കട്ടയിൽവെച്ചു. ഒരു പക്ഷേ പ്രയോഗിക്കേണ്ടി വന്നേക്കാം.

വടി നിലത്തുനിന്നു, കട്ടയുമെടുത്തു കുക്കി നടന്നു. കുറത്തിയുടെ നടത്തം. മുവിൽ തുളിച്ചാടിക്കൊണ്ടു അമ്പാടിയും.

അവർ ചന്ദനച്ചോലയിലെ താഴത്തെത്തി. അവിടുന്ന് ആരോ വിളിച്ചു.

“ഇതലോടിമായേ വനങ്കുറത്തി!”—

“എനക്കിപ്പം നേരോല്ല.” വിളിച്ചു ഉടനെ കയറിവരുന്ന പടുകുറത്തിയല്ല താനെന്ന് കുക്കി ധരിപ്പിച്ചു.

“എന്റെ കൊറവനെ കാണുന്നില്ല.
കൊറവന്റെ ചോരണ്ടിക്കട്ടയിലു്”

കോവിലകത്തുനിന്നു് കുക്കമ്മ ഇറങ്ങിവന്നു. ധൂതിവെച്ചു നടക്കുന്ന കുറത്തിയെ പിടിച്ചുനിർത്തി പറഞ്ഞു.

“നിനക്കിവിടെ കയറിട്ടു് ഒത്തതുപോലെ പറഞ്ഞു് വേഗം പോകാം. കൈനോക്കി ഒത്തതുപോലെ ലക്ഷണം പറഞ്ഞാൽ ഒരു സമ്മാനം തരാം. പട്ടു് ചരടിന്മേലൊറ്റപ്പെടാം”.

കുറത്തി സന്തോഷിച്ചു. പടിപ്പുറ കടന്നു് കോവിലകത്തു് ചെന്നു.

“വേഗം കയറികാട്ടു് തമ്പുരാട്ടി

പോവപാൻ മടുക്കോണ്ടെന്നക്കിന്നോളി”.

കുക്കമ്മ കൈ നിട്ടി. കുറത്തി ലക്ഷണം പറയാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യം പറഞ്ഞതു് ഒത്തേന്റെ കാഴ്ച തന്നെ.

“കടത്തനാട്ടെ പടനായരെ ഇരട്ട് മലങ്കോയിലോം തമ്പുരാനു് ഇങ്ങു് ചതിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്”—“നല്ല കുറത്തി തന്നെ. സത്യം പറയുന്ന കുറത്തി! കുറത്തി തുടൻ.

“ചന്ദനച്ചോലേലെത്തമ്പുരാട്ടി

ഇരട്ട് മലംകൊയിലോം മാളേച്ചമ്മ് ല്
അമ്മായിരിപ്പാനും യോഗമുണ്ടു്.”

കുങ്കുമയ്ക്കു്, ഇരുന്നിടത്തുനിന്നു് പൊങ്ങുന്നതുപോലുള്ള
അനുഭവമുണ്ടായി. മുഖത്തു് ഉന്മേഷം കതിരിട്ടു. വനംകുറത്തി
യോടു് ആദരവു് തോന്നി. പട്ടു് ചരടിനേലൊറ്റപ്പെന്നു് കുറ
ത്തിക്കു് സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. കുറത്തിയും അമ്പാടിക്കുട്ടിയും
പടിയിറങ്ങി നടന്നു.

തന്റെ സുത്രങ്ങൾ ഫലിച്ചതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കുകിയുടെ
മനസ്സിൽ സംതൃപ്തി നിറഞ്ഞുനിന്നു. ഇനി കൊയിലോത്തെത്തി
ച്ചേരണം. തടവിൽകിടക്കുന്ന ഒതേനനെ രക്ഷിക്കണം.

അവൾ അതിവേഗം നടന്നു. കൊയിലോത്തു് താഴെയെത്തി
ഏഴു് തട്ടും പടിപ്പുരയുമുള്ള മാളികമുറിയിലിരിക്കുന്ന തമ്പുരാൻ
കുറത്തിയെ കണ്ടു. ഉടൻ കാര്യക്കാരെ വിളിച്ചു.

“ഒരു വനംകുറത്തി പോകുന്നതു കണ്ടുനേ? അവളെ വിളി
ക്കു്” കാര്യക്കാർ കുറത്തിയെ വിളിച്ചു.

“കൊയിലോത്തു് കോറൻ ഒട്ടും നേരോല്ല.” കുറത്തി
പറഞ്ഞു.

“നല്ലോണം ലക്ഷണം പറഞ്ഞാൽ പൊന്നു് സമ്മാനം
തരും” കാര്യക്കാർ പറഞ്ഞു. കുറത്തി കോവിലകത്തു് കയറി
ചെന്നു.

തമ്പുരാൻ കുറത്തിയുടെ അടുത്തു് ചെന്നിരുന്നു. കുറത്തി
ലക്ഷണം പറയാൻ തുടങ്ങി.

“ഇരട്ട് മലംകൊയിലോത്തെ നാടു് വായിച്ചേ
നാലാനവെള്ളാനക്കുട്ടുണ്ടായിരും
ഒരാന വീണപടിഞ്ഞുപോയി
റെച്ചാനവെള്ളാന ക്ഷത്രിയാന
ആന മദിച്ചുണ്ടു് കാടും കേറി
പിന്നെച്ചാരുവെള്ളാന കുട്ടുണ്ടായിരും

കടത്തു വൈനാട്ട് പടനായർ
 ഓനിപ്പം കണ്ടോണ്ടു പോയിരാനും”
 വനകുറത്തി നേരം പറയുന്നു. “ഇനിയും പറയ്.....”
 തമ്പുരാൻ തിടക്കം കൂട്ടി. അവർ തുടർന്നു.

“ആനയെ കട്ട കടത്തനാട്ടിലെ പടനായരെ ഇവിടത്തെ
 കല്ലറയിൽ പൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അവനെ തൂക്കിക്കൊല്ലാൻ കഴുപ്പണി
 നടക്കുന്നു. നാളെ ഈ നേരത്തു അവനെ തൂക്കിക്കൊല്ലും.”

ഇവർ കൈനോക്കി ലക്ഷണം പറയാൻ അറിയാനാവാ
 തന്നെ. നടന്നുകഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാം എണ്ണിയെണ്ണി പറയുന്നു.
 കുറത്തി ഒരു കാര്യം കൂടി ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

“കള്ളന കിച്ചിപ്പം കൊണ്ടോന്നിററു്
 കള്ളന് ചോറ് കൊടുക്വവേണം.
 കള്ളൻ ബെയിലച്ചേന്റെ ബാക്കിച്ചോറു്
 എന്റെ കൊറച്ചെക്കനാന്നു പോളി
 ചെക്കനിപ്പിങ്ങനകൊടുത്തെങ്കിലു്
 എന്നാലിദ്രോഷോങ്ങനതിരുമല്ലോ.”

കുറത്തി പറഞ്ഞതു് നല്ല കാര്യം തന്നെ. ഒതേനനെ തൂക്കി,
 ലേററുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ദോഷം ഇപ്പോൾത്തന്നെ തീർക്കണം.
 അല്ലെങ്കിൽ ഈ കോവിലകത്തിന്റെ പ്രതാപവും ഐശ്വര്യവും
 ചോർന്നുപോകും.

കല്ലറ തുറന്നു കള്ളനെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരാൻ തമ്പുരാൻ
 കല്പന കൊടുത്തു. ചങ്ങലക്കെട്ടിൽ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഒതേനനെ
 ഭൂതന്മാർ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. കുറത്തിയുടെ അടുത്തിരുത്തി.
 അവിടെ ഇലവെച്ചു ചോറു വിളമ്പി.

ഒതേനന്റെയും കുറത്തിയുടെയും കണ്ണുകളിടഞ്ഞു. അമ്പാടി
 ക്കഞ്ഞൻ ഒതേനനെ നോക്കിമിഴിച്ചിരുന്നു.

ഒതേനൻ ഒരുളച്ചോറു് അമ്പാടിക്കു ണ്ണനു് കൊടുത്തു.
 തമ്പുരാൻ ചോദിച്ചു.

“എന്താ,— ഒതേനൻ ചോദിക്കാത്തത്—?”

“വയററുന്ന് വേദന—ചോദ്യം തിന്നുക.”

“എന്നാൽ ആ എലയും ചോദമെടുത്ത് കൊറച്ചെക്കുന്ന് കൊടു്—” ചോദം ഇലയും കുട്ടിയുടെ അടുത്തേയ്ക്ക് ഒതേനൻ നിൽക്കിവെച്ചു. കക്കി, തന്റെ കുട്ട വലിച്ചു ഒതേനന്റെ മുമ്പാകെ വെച്ചു.

തമ്പുരാന്റെ കണ്ണിൽപെടാതെ, അവൾ ഒതേനന്റെ കയ്യാമം അഴിച്ചു. കാലാമം ഒതേനൻ തന്നെ അഴിച്ചു.

പിന്നത്തെ കഥയോ? കൈകാലുകൾ സ്വതന്ത്രമായ ഒതേനൻ കൈമിടുകയും മെയ് മിടുകയും കാണിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“കട്ടേന്നുമി വലിച്ചെടുത്തു

രച്ചോളിച്ചവടൊന്ന് വെച്ചോളുന്നു

എടംപിരി വലംപിരി വീതുട്ടല്ലോ.”

ഒതേനന്റെ കണ്ണുകളിൽ തീപ്പെരി പറന്നു. ഉറമി വീശി അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ മാർ പിടുന്നു. നാടു ഭരിക്കുന്ന തമ്പുരാൻ നടുങ്ങി. മാളികയുടെ ഭിത്തികളും ജാലകപ്പൊളികളും വാളിന്റെ പാളിച്ച കണ്ടു വിറച്ചു.

“ഓ—ഓ—” ശബ്ദത്തിന്റെ നറുക്കുകൾ മാളികയുടെ മൂലകളിൽ അടർന്നുവീണു.

ഒതേനൻ മാളികമുകളിലേയ്ക്കോടി. നാലു ഭാഗത്തുനിന്നും നിലവിളിയുയർന്നു. കഴുപ്പണിക്കാരും പെണ്ണുങ്ങളും ഓടി.

“കണ്ടേനക്കണ്ടേനക്കൊത്തുന്നല്ലോ

പടുവാഴത്തോട്ടത്തിൽ കാര്യപോലെ”

ഒടുവിൽ എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി.

“ഉം—” ഒരാളുടെ.

“വരിനെടാ—വരിൻ—” ഒരു കൂട്ടം ചുമട്ടുകാരെ ഒതേനൻ വിളിച്ചു. കോവിലകത്തെ നുള്ളിനറുങ്ങു സാധനങ്ങൾ മുഴുവൻ എടുപ്പിച്ചു.

ചുമട്ടുകാർ തച്ചോളിമാണിക്കോത്തേക്കു നടന്നു. മതേന്ദൻറാ മുമ്പിൽ കോവിലകം വിറകൊണ്ടു നിന്നു.

തേനൻ അമ്പാടിക്കട്ടിയെ കൈയിൽ എടുത്തു. കുങ്കി പ്പെറ നടന്നു. അവർ തച്ചോളി മാണിക്കോത്തേയ്ക്ക് നീങ്ങി.

ഒരു കാര്യം കൂടി ചെയ്യാനുണ്ട്. തനിക്ക് മരുന്ന് തന്നു മയക്കിയ ചന്ദനച്ചോലയിലെ കുങ്കുമയുടെ കഥ കഴിക്കണം.

അവർ ചന്ദനച്ചോലയുടെ താഴെയെത്തി. ഒരൊന്നിനു തന്നെ കുങ്കുമയെ കണ്ടു. കുങ്കുമ അത്തുതപ്പെട്ടു. തേനൻ കല്ലായിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എങ്ങോട്ടോടി രക്ഷപ്പെടണം? കുങ്കുമ പരിഭ്രമിച്ചു. മാടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കുങ്കുമയോടു് തേനൻ പറഞ്ഞു.

“അങ്ങനെ പാഞ്ഞൊളിക്കണ്ട കുങ്കുമേ! നിന്നെ ഞാൻ ശരിപ്പെടുത്തും...”

തേനൻ അവളുടെ പഠമ്പിൽ മാടിക്കയറി. ആണങ്ങളും പെണ്ണങ്ങളും നിലവിളിച്ചു. പഠമ്പിലെ സർവ്വ വസ്തുക്കളും തേനൻ തകർത്തു. ഒടുവിൽ കുങ്കിയേയും അമ്പാടിയേയും കൂട്ടി യാത്ര തിരിച്ചു.

മേരൻറ കഥ

ഒരു ദിവസം ആരംഭിക്കുന്നു.

പുൽത്തലപ്പുകളിലെ മഞ്ഞിൻതുള്ളികളെ ഇളവെയിൽ പ്പെയെടുത്തു. പൂക്കൾ പുമ്പാറുകളെ മാടി വിളിച്ചു. മറ്റൊരും പഠമ്പിലും കുഞ്ഞിക്കാറു് നൃത്തംവെച്ചു.

കാലിൽ കിങ്കിണി കെട്ടിയ പനയംകുളങ്ങര ഇല്ലത്തെ കുഞ്ഞിച്ചേരൻ വിട്ടുപടിയ്ക്കലേക്കോടി. പുമ്പാറുകളെ നോക്കി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“മോനേ,—കഞ്ഞിച്ചേരാം! എങ്ങോട്ടാ പോവുന്നു? അമ്മ കഞ്ഞിച്ചേരനെ നീട്ടി വിളിച്ചു. അവൻ വകവെച്ചില്ല. തന്നെ പിടിക്കാൻ വരുന്ന അമ്മയെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് ഓടി.

“ഇങ്ങു വാ—കഞ്ഞിച്ചേരാം!—”

അമ്മ ഓടിച്ചെന്നു മകനെ വാരിയെടുത്തു. മിനുത്തുകൊഴുത്ത ശരീരത്തിൽ നിറയെ ഉമ്മ കൊടുത്തു. മററിത്തഴച്ച് ഇടുതുന്ന കറുത്ത മുടിയിഴകളിൽ വിരലോടിച്ചു. അവൻ കിളികിളെ ചിരിച്ചു. അമ്മയുടെ പിടിയിൽനിന്ന് കുതിച്ചാടാൻ ശ്രമിച്ചു.

“ഇഞ്ഞി പായു ഗാരം കളിക്കല്ലേ കഞ്ഞിച്ചേരാം!” അമ്മ പറഞ്ഞു. ചേരൻ താഴെയിറങ്ങി മുററത്തുകൂടെ അടിവെച്ചടിവെച്ചു നടന്നു. അമ്മ പിന്നാലെയും.

അവന്ന് വീട്ടുപടിയിറങ്ങി നടക്കണം, വിശാലമായ ലോകത്തിലേക്ക്.

വീട്ടുപടിക്കൽ പോയി ഇരിപ്പുറപ്പിച്ച അവന്ന് അമ്മ കുറേ പ്ലാവില പെറക്കിക്കൊടുത്തു. പ്ലാവിലകൊണ്ട് കാളയെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

“ഇവിടെ ഇതന്ന് കളിച്ചോളണേ കഞ്ഞിച്ചേരാം!”

അവനെ അവിടെയിരുത്തി, അമ്മ കോലായിലേക്കു പോയി.

ചേരൻ പിലാവിലകൊണ്ട് മുറം കുത്തി. വെളിച്ചിങ്ങ കൊണ്ട് അടുപ്പ് കൂട്ടി. പൂച്ചിച്ചോറാടിക്കളിച്ചു.

“ആ...ഹോ...ആഹോ...ആഹോ...” പല്ലുക്ക് എടുക്കുന്നവരുടെ ചെച്ച. നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പടിക്കൽ ഒരു പല്ലുക്കിറക്കി വെള്ളപ്പെട്ടു.

കുറിച്ചുറത്തു തമ്പുരാൻ!

പൂച്ചിച്ചോറാടിക്കളിക്കുന്ന ചേരനെ തമ്പുരാൻ കണ്ടു. കാര്യക്കാരനായ കൈത്തേരി അമ്പുവോട് തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞു.

“പൊന്നുപോലെ കത്തിത്തളങ്ങുന്ന ആ കുട്ടി ഏതാണ്?”

“പനയം കളങ്ങര വീട്ടിലത്തെ” അമ്പു അറിയിച്ചു.

തമ്പുരാൻ കുട്ടിയെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. കൊഴുത്തുരുടെ ശരീരം. കാർമോലംപോലെ കറുത്ത തലമുടി.

സന്തതിയില്ലാത്ത തമ്പുരാൻ ആ കുട്ടിയെ നോക്കിനോക്കി നിന്നു. ലോകനാർകാവിൽ കുളിച്ചതൊഴാൻ പുറപ്പെട്ടതായിരുന്നു തമ്പുരാൻ. ഇനിയെന്നിടം കാവിൽ ഭഗവതിയെ തൊഴണം. ഇതുതന്നെ ഒരു പുണ്യഭർഗനല്ലേ?

തമ്പുരാൻ കുറേനേരം ആലോചിച്ചു. അമ്പവെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“അമ്പ, നീ പനയം കുളങ്ങരപോയി കുട്ടിയുടെ അമ്മയോടു ചോദിക്കൂ ഇവനെ എന്റെ കൂടെ അയക്കാൻ പറയുമോ എന്ന്.”

കായ്ക്കാരൻ പനയം കുളങ്ങര വീട്ടിൽ കയറിച്ചെന്നു. ചേരന്റെ അമ്മയോടു ചോദിച്ചു.

“ഇവിടത്തെ ചേരനെ തമ്പുരാനിപ്പുമായി. അവനെ തമ്പുരാന്റെ കൂടെ അയക്കോ?...”

“രണ്ടു വയസ്സ് തെക്കയാത്ത എന്റെ കുഞ്ഞനെ ഞാനയക്കുവ...”

“ഓന്റെ പൊപ്പം മടിക്കുവാലി പ്പിട്ടിട്ടു

ഇങ്ങനാർ ഒട്ടിച്ചെങ്കൽ കിടന്നിയാണേ

അരയിനക്കിന്നി പ്പിട്ടിട്ടിട്ടു.”

കാര്യക്കാരൻ അമ്പ വിളിച്ചുപോയി. പല്ലാരിയുള്ള തമ്പുരാണോടു പറഞ്ഞു. “അവൻ കുഞ്ഞനെ പറയൂ.”

തമ്പുരാൻ വിചാരിച്ചു. തന്റെ മോഹങ്ങൾ നടക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഒന്നുകൂടി ശ്രമിക്കുകതന്നെ.

“സ്വന്തം മകനേപ്പോലെ തമ്പുരാൻ പോറ്റിവളയ്ക്കണം” പറ. കോവിലകത്തെ പണിക്കരനാക്കാനല്ല. അവനെ പള്ളി വിരിപ്പിൽ കിടത്തിയറക്കും.”

അമ്പുവീണ്ടും ചെന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അമ്മയുടെ മറുപടി ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

“അവൻ പഠിക്കേണ്ടതൊന്നും പഠിച്ചിട്ടില്ല. എഴുത്തിനിടത്തുണ്ടേ? പയറു തുടങ്ങുണ്ടേ?”

തമ്പുരാന്റെ കല്പന പിൻവലിപ്പിക്കാൻ പല ഉപായങ്ങളും അമ്മ കണ്ടെത്തി. പക്ഷേ അമ്പ അമ്പയ്ക്ക് സമാധാനം പറഞ്ഞു.

“കുറിച്ചുറത്തു താഴെത്തന്നെ പയറു കളരിയുണ്ട്. എഴുത്തും പയറും അവിടെ പഠിപ്പിക്കും.”

ഇനിയെന്തു പറയണം? ചേരന്റെ അമ്മ വിഷമിച്ചു.

“എന്തുവന്നാലും ഞാനെന്റെ കുഞ്ഞനെ പറഞ്ഞയക്കില്ല. അമ്മയുടെ ഈ ഉറച്ചു നിശ്ചയം അമ്പ തമ്പുരാനോടു പറഞ്ഞു.

തമ്പുരാനും വാരി തോന്നി.

“ഉം— പല്ലക്കു— പറയുംകുളങ്ങര മുറത്തേക്കു!”

“ആഹോ...ആ...ഹോ...” ചുമട്ടുകാർ തമ്പുരാനെ പറയും കുളങ്ങര മുറത്തേക്കിട്ടു. പല്ലക്കിൽ നിന്നു തമ്പുരാൻ താഴെയിറങ്ങി. പുമുഖത്തിരുന്ന ചെണ്ണങ്ങര എഴുന്നേറ്റു. ചേരന്റെ അമ്മ അതുകുതപ്പെട്ടു.

“തമ്പുരാൻ ഇവിടെയെഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നോ?”

തമ്പുരാനും ഇരിക്കാൻ പല്ലക്കായ കൊടുത്തു. ചേരന്റെ അമ്മ തുണചാരി മറഞ്ഞു നിന്നു. മോതിരക്കയ് കൊണ്ടു വായ പൊത്തി.

അകലെ കളിയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന കുഞ്ഞിച്ചേരൻ പ്ലാ വിലയും ചിരട്ടയും ഭൂരഞ്ഞറിഞ്ഞു ഓടിവന്നു. തമ്പുരാൻ കുഞ്ഞിച്ചേരനെ വാരിയെടുത്തു.

പല്ലക്കു ചുമക്കുന്നവർക്കു തമ്പുരാൻ കല്പനകൊടുത്തു.

“ഉം,...അവനെ പല്ലക്കിൽ കയറും...” നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തമ്പുരാനും കുഞ്ഞിച്ചേരനും പല്ലക്കിനുള്ളിലായി.

ചേരന്റെ അമ്മ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. നെഞ്ഞത്തടിച്ചു.

‘അയ്യോ! തമ്പുരാനേ,—ചതിക്കല്ലേ.’ തമ്പുരാൻ ആ കരച്ചിൽ കാര്യമാക്കിയില്ല.

‘എടോ...അമ്പു —ഞാൻ ഇനി ലോകനാർകാവിൽ പോകുന്നില്ല. കൊയിലോത്തേക്കു തന്നെ മടങ്ങാം.’

ചുമട്ടുകാർ കൊയിലോത്തേക്കു തന്നെ പല്ലുക്കു് ചുമന്നു. തമ്പുരാൻ കുഞ്ഞിനേയുമെടുത്തു് താഴത്തിറങ്ങി. കോവിലകത്തു കാത്തു നില്ക്കുന്ന തന്റെ അമ്മയുടെ കയ്യിൽ കുഞ്ഞിനെ ഏല്പിച്ചു.

“അമ്മേ, എന്തെ പണ്ടു് എങ്ങനെ പോററിയോ, അതു പോലെ ഇക്കുഞ്ഞിനേ പോററണം. ഇവൻ പനയംകുളങ്ങര വീട്ടിലെ സന്തതിയാ...നമ്മുടെ സ്വന്തം മകനെപ്പോലെ!”

ചേരനെ പാലും പഴവും കൊടുത്തു വളർത്തി. എണ്ണയും കഴവും മാറിമാറി തേയ്പിച്ചു.

അവനു് അഞ്ചുവയസ്സായി. ഏഴു് വയസ്സിന്റെ വളർച്ച. കുററപ്പറത്തു താഴെയുള്ള എഴുത്തു കളരിയിൽ അവനെ ചേർത്തു. ചേരൻ ഉച്ചവരെ എഴുത്തു പള്ളിയിൽ ആയിരിക്കും. ഉച്ചക്കു ശേഷം പയററ കളരിയിലും. ഒമ്പതു വയസ്സുള്ള ചേരനു് പതിനാറു വയസ്സിന്റെ വളർച്ച കാണപ്പെട്ടു. എണ്ണമിറുപ്പുള്ള കൊഴുത്ത ശരീരം. തുടത്ത കവിൾ. വിരിഞ്ഞ മാറിടം.

അവൻ എഴുതിത്തള്ളിത്തു കരിക്കളായി. പയററിത്തെളിഞ്ഞു പണിക്കരായി. ഒരു ദിവസം തമ്പുരാൻ ചേരനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“നിനക്കൊരു പണിതരാം. ചിക്കിയിട്ടു നെല്ലിൽ കാക്കയെ നോക്കൽ—”

നല്ല ജോലി! ചേരന്നിഷ്ടമായി. കൊയിലോത്തെ വിശാലമായ മുററം നിറയെ നെല്ലാണു്. നെല്ലു കൊത്താൻ വരുന്ന കാക്കയെ ചേരൻ, എയ്ക്കു കൊന്നു. അന്നേകം ബലിക്കാക്കുകൾ ചേരന്റെ അമ്പിന്നിരയായി.

“ബലിക്കാക്കുകളെ കൊല്ലരുതു —.” ആളുകൾ ചേരനെ വിളക്കി. ചേരൻ ചിരിച്ചു.

തൊടിയിലുള്ള വാഴയിലകൾ മുഴുവൻ അവൻ അമ്പെയ്തു

നരക്കി. കുറുപ്പിറത്തുകാക്കും അയൽവിട്ടുകാക്കും ഉപദ്രവമായി തുടങ്ങി.

ഇവനെത്തു വികൃതി! പതിനാറു വയസ്സുള്ള ചെക്കൻ. നാല്പതു വയസ്സിന്റെ വളർച്ചയുണ്ടു്! അസൂയ മുഴുത്തവർ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

തമ്പുരാൻ ചേരനെ നോക്കി അഭിമാനിച്ചു.

ഇവൻ കേമൻ തന്നെ. പൊരുതാനും പൊരുതിക്കാനും ഇവനു് കഴിവുണ്ടു്.

ലോകനാർക-വിലേയ്ക്കുഴന്നുള്ളിവൻ ചേരനു് പ്രത്യേകം പല്ലക്കുണ്ടാക്കി. പല്ലക്കു് ചുമക്കുന്നവർ മുറുമുറുത്തു.

“പനയം കുളങ്ങര ചേരനെ ചുമന്നുകൊണ്ടു പോകയോ”? പക്ഷേ നിവൃത്തിയില്ല. തമ്പുരാന്റെ കല്പന അനുസരിക്കുകതന്നെ വേണം.

തമ്പുരാൻ ചേരനു് ജോലി കൊടുത്തു. തരിശായിക്കിടക്കുന്ന കുന്നു് കിളപ്പിച്ച് തെങ്ങിന്റെ വെയ്പിക്കുക.

കിളപ്പണി തുടങ്ങി. എന്നും അതിരാവിലെ ചേരൻ പുറപ്പെടും. ചെറുവാരയിലുണ്ടെ നമ്പൂതിരിയുമായി കേസു നടത്തി. തമ്പുരാൻ പിടിച്ചെടുത്ത കുന്നിലാണു് കൃഷിപ്പണി. അറിയെ പണിയെടുപ്പിക്കാൻ പോകുകയാണു ചേരൻ.

ഒരു ദിവസം തമ്പുരാൻ പറഞ്ഞു.

“ഇതു കുന്നു് നീ നോക്കി നടത്തിക്കോ. ഇതു് നിനക്കുണ്ടു്.”

ചെറുവാര ഇല്ലക്കാക്കും നാട്ടുകാക്കും അസൂയ മുഴുത്തു. ചേരൻ വളർന്നാൽ ഇതു നാട്ടു മുഴുവൻ വെട്ടിപ്പിടിക്കും. അതു് നാട്ടിന്നു പത്താണു്.

ചെറുവാര ഇല്ലക്കാക്കു് അനേകം പാമ്പുകളുണ്ടായിരുന്നു. കയ്യുക്കും ആൾബലവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് എല്ലാം കുറുപ്പിറത്തു തമ്പുരാൻ പിടിച്ചെടുത്തു. ഇല്ലത്തെ നമ്പൂതിരി ശാന്തികഴിച്ച കുട്ടികളെ പോറ്റി. ഇരുന്ന നടക്കാനുള്ള ഗതികേടിലെത്തി.

എന്നും ചെറുവറയില്ലത്തിന്റെതാഴേക്കുടിയാണ് ചേരൻ പോവുക. കുറിപ്പും കോവിലകത്തെ വലിയമ്മ ചേരനെ ഉപദേശിച്ചു.

“ചേരാ,— ചെറുവറ ഇല്ലത്തു് താഴേക്കുടി പോകരുതേ— അവിടുത്തെ അന്തർജ്ജനം പലരും ചതിച്ചോളാ— അവർ നിന്നും ചതിക്കും! സൂക്ഷിച്ചോ—”

“എന്നെ ചതിക്കാൻ ആർക്കും ധൈര്യമില്ല.” ചേരൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

മൂന്നുകൊല്ലംകൊണ്ടുമാത്രം രീക്കാൻ കഴിയുന്ന കിളപ്പണി ചേരൻ മൂന്നു മാസംകൊണ്ടു് തീർത്തു.

ഒരു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതിയുള്ള കുന്നു്. അതു് നിറയെ തെങ്ങിൻതൈകൾ. മുറിഞ്ഞഴച്ചുവളരുന്ന തൈകൾക്കിടയിലൂടെ നടക്കുന്നത് ചേരന്നു് വളരെ രസമാണു്.

ഒരു ദിവസം ചേരൻ ചെറുവറ ഇല്ലത്തുതാഴെയെത്തി. ഇല്ലത്തെ അന്തർജ്ജനം ചേരനെ കണ്ടു. വിളിച്ചു് സങ്കടം പറഞ്ഞു.

“എന്റെ കഞ്ഞിച്ചേരാ, നിന്റെ തമ്പുരാൻ ഞങ്ങളെ വഴിയാധാരമാക്കി. ഉള്ളപറമ്പും നിലവും കയ്യടക്കുകൊണ്ടു് തട്ടിയെടുത്തു്.”

എല്ലാം തൊലിയുമായി നില്ക്കുന്ന കഞ്ഞുങ്ങളെ അന്തർജ്ജനം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

“കണ്ടില്ലേ?— ഇതാണു് എന്റെ ഗതി!— ഉണ്ണീടക്കുൻ ശാന്തിക്കു് പോയിട്ടു് ഏഴു് ദിവസായി. വല്ലതുംകിട്ടിട്ടു് വേണം”. —കൂടുതൽ പറയാൻ അവർക്കു് കഴിഞ്ഞില്ല.

ചേരൻ ആലോചിച്ചു. ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം സത്യമാണെങ്കിൽ തമ്പുരാൻ ചെയ്തതു് കടുത്ത അനീതിതന്നെ.

ചേരന്നു് വിഷമമേതോന്നി. തനിക്ക് തമ്പുരാൻ തന്നതിന്റെ പകുതിസ്ഥലം ചേരൻ അന്തർജ്ജനത്തിന്നു കൊടുത്തു.

വിവരമറിഞ്ഞ തമ്പുരാൻ കോപിച്ചു. ചേരനെ വിളിച്ചു. “ചേരാ, നീ ധിക്കാരം കാണിക്കരുത് ഇവിടുത്തെ ചോരളുടേ വളർവനാണു് നീ. എന്നിങ്ങു തിരായി ഒന്നും ചെയ്യരുത്.”

“എതിരായി ഒന്നും ചെയ്തില്ല. ഇല്ലത്തെ കഷ്ടപ്പാട് കണ്ടു് ചെയ്തതാ”

തമ്പുരാൻ കോപം സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“ഇങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ പാലു് തന്നുകൈകൊണ്ടു് തന്നെ വിഷവും തരേണ്ടിവരും.”

“എന്തു പറഞ്ഞാലും ശരി. അവിടുന്ന് ചെയ്തതു് വലിയ അനീതിയാണു്”.

“ഛാ!— എന്തു പറഞ്ഞതാ?— പാലുട്ടി വളർന്നി മിടുക്കനാക്കിയ എന്നോടാണോ നീ പറയുന്നതു്?”

തമ്പുരാൻ കലികൊണ്ടു. “ചെറുവര ഇല്ലക്കാരെ എന്റെ ഭൂമിയിൽ ചവിട്ടാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കില്ല.”

“അതു് അവരുടെ ഭൂമിയാണു്. അവിടുത്തെ ആലായം അവർ അനുഭവിക്കട്ടെ.”

“ആ...ഹാ.—”

തമ്പുരാൻ പല്ലക്കുകാരെ വിളിച്ചു. പല്ലക്കിൽ കയറി. പല്ലക്കു് നിങ്ങി.

തെങ്ങിൻ തൈകൾ നിരന്നുനില്ക്കുന്ന വിശാലമായ പറമ്പിലെത്തി.

പറമ്പിൽ എന്തെല്ലാമോ പണിയെടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അന്തർജ്ജനത്തേയും കുട്ടികളേയും തമ്പുരാൻ കണ്ടു.

“ആരെടാ...അവിടെകിട്ടിയെന്നതു്?...നിത്തിൻ!” കിട്ടപ്പണിയെടുക്കുന്നവർ തമ്പുരാന്റെ വാക്കു് കേട്ടു ഞെട്ടി.

“എല്ലാവരിനേം പിടിച്ചുകെട്ടിൻ.—” പല്ലക്കുകാരോടു് തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചു.

“തൊട്ടുപോകരുത്—” ഓടിക്കിതച്ചെത്തിയ ചേരൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“നീ ആരെടാ—അതു പറയാൻ...? തമ്പുരാന്റെ തീ പറക്കുന്ന കണ്ണുകൾ ചേരന്റെ നേരെ ഉയർന്നു.

“ആദ്യം ഇവനെ പിടിച്ചുകെട്ടിൻ!...” തമ്പുരാന്റെ സേവകന്മാർ ചേരന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു നീങ്ങി.

പയററിത്തെളിഞ്ഞ ചേരൻ പൊരുതിനില്ക്കാൻ ധൈര്യമുണ്ടു്. എങ്കിലും അഭ്യാസമുറകളൊന്നും പ്രയോഗിച്ചില്ല.

തന്നെ വളർത്തിയ തമ്പുരാനോടു് കയ്യുക്കു് കാണിക്കുന്നത് ശരിയല്ല.

തമ്പുരാന്റെ അനേകം സേവകന്മാർ ചേർന്നു് ചേരനെ പിടിച്ചുകെട്ടി.

കോവിലകത്തു് കൊണ്ടുവന്നു. തമ്പുരാൻ നെടുവിർപ്പിട്ടു സന്തതിയില്ലാത്ത കോവിലകത്തിന്നു് ഒരു താങ്ങായിരിക്കും ഇവനെന്നു കരുതി. എല്ലാം വെറുതെ!

ഉനിയും ഇവനെ ജീവനോടെ നിർത്തിയാൽ ആപത്താണു്. ഈ കോവിലകത്തെ അപസാനത്തെ മൺശരിയും ഇവൻ ഉത്തരിപ്പാക്കും.

ചങ്ങലക്കെട്ടിൽ കുടുങ്ങിനില്ക്കുന്ന ചേരന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു് തമ്പുരാൻ ചെന്നു.

“ചേര, ...ഇനി ഇവിടുത്തെ ഭൂമി കണ്ടുവെക്കുല്ലാം ഓഹരി വെച്ചുകൊടുക്കുമോ?”

“ഇവിടുത്തെ ഭൂമിയല്ല. എല്ലാം പാവങ്ങളുടേതാണു്. പാവങ്ങളുടെ ഭൂമിയിൽ അവർതന്നെ കൃഷിചെയ്യട്ടെ— അതു് അവരുടെ അവകാശമാണു്.”

“നീ ആരോടാണു് വർത്തമാനം പറയുന്നതെന്നറിയോ?”

“അറിയാം...”

“നിന്നെ പാലുട്ടി വളർത്തിയ തമ്പുരാനോട്!”

“അതിന് നന്ദിയുണ്ട്... പക്ഷേ പാവപ്പെട്ടവരുടെ ഭൂമി പിടിച്ചെടുക്കുന്നത് തെറ്റാണ്.”

തമ്പുരാൻ തർക്കിക്കാൻ നിന്നില്ല.

“ആശാരിമാരെ വിളിക്കിൻ.” തമ്പുരാൻ കല്പിച്ചു.

ചേരനെ തൂക്കിക്കൊല്ലുകതന്നെ.

പുതിയ തൂക്കമരം പണിതൊരുക്കി.

ചേരനെ തൂക്കമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിർത്തി. അകലെ നില്ക്കുന്ന തമ്പുരാൻ നെടുവീർപ്പിട്ടു. ഒരു നീണ്ട കാലാലട്ടം തമ്പുരാന്റെ മനസ്സിലൂടെ മിന്നിമറഞ്ഞു.

പരിസരം വീർപ്പടക്കിക്കിടന്നു. ശവംപോലെ. ഇരകിട്ടിയ സന്തോഷത്തോടെ തൂക്കമരം തലയുയർത്തിനിന്നു. കോവിലകത്തെ സേവകന്മാർ ചേരന്റെ ശവത്തിനുചുറ്റും അണിനിരന്നു.

